

LYŠKÁNORA 80

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Jarn 1078 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Vaření piva podle Vildy Peška * Nabídka hostince U hrocha *

* Katadhinská studie - část třetí *

Motto tohoto čísla

„...Rok 1077 byl rokem Chrousta...“

Jorchen Kierke

Vaření piva podle Vildy Peška

Vilda Pešek

Příprava sladu

Po sklizni je třeba ječmen alespoň 6 týdnů skladovat, čerstvé zrnko by nevyklíčilo. Pak se na dva dny naloží do kádí s vodou. Vlhké zrnko se rozloží na „humna“, kde začne klíčit. Je třeba vytvořit vrstvu vysokou asi 80 coulů a 2x denně ho obracet, aby se nezapařilo a klíčky nesrůstaly. Na humnech slad leží asi týden. Další etapou je hvozďení, kdy se zrnko suší kouřem. Začíná se při nízkých teplotách, které se pomalu zvyšují. Hvozďení trvá asi den a na jeho konci je slad suchý, čímž se klíčení zastaví. Dále se slad uskladní a nechá dalších 6 týdnů uležet, pak je připravený k použití.

Vaření piva

Odleželý slad se rozemele na sladový šrot. Ten je třeba důkladně smíchat s vodou (vystírání), čímž vznikne „rmuť“. Rmuť se pomalu zahřívá za stálého míchání v rmuťovystíracím hrnci. Asi po čtyřech hodinách se tato směs přecedí - nerozpuštěné části se označují mláto a jako odpad se nechají zkrmit. Zbylé hmotě se říká sladina. Ta se konečně smíchá s chmelem, dalšími přísadami a opět vaří. Vzniklá tekutina se odčerpá (na dně varné nádoby zbydou hořké kaly) a umístí se do kvasné kádi. Po zchlazení se do ní přidají kvasnice a začne proces kvašení. Přitom se v mladině vytváří alkohol a teplo, takže je třeba ji neustále chladit studenou

vodou aby se nepřehřívala. Kvašení trvá asi 5-7 dní (záleží jak silné pivo chceme), během kterých se kvasinky usazují na dně nádoby. Po slítí piva se properou studenou vodou a mohou být znovu použity. Po ukončení kvašení se pivo přelévá do sudů a ukládá v ležáckém sklepe. V uzavřených sudech vzniká uhlec, který pivu dává jeho charakteristickou chuť. Dokvašení trvá asi 3 týdny, po kterých se pivo ještě naposled přecedí.

Nabídka hostince U hrocha

Luncius Nórienský

Nabídka hostince U hrocha

Pivo - Pěnivá vlna - mirellské hobití

Vína - Brionnská, Wallimorská a Naglaverská, dle nabídky

Kořalky

Timonova zhouba - silná anýzová kořalka
Sarimova lesní směs - likér z jehličí
Drsoulova hrušeň - lahodná hruškovice
Hlůvův povzbuzovák - žitná pálenka
Huronova švestka - jemně vypálená slivovice
Rugomská skála - velmi silná kořalka neznámého složení
Hrobníkův sen - bylinková pálenka tmavé barvy

Stálá nabídka k pivu:

Jelitovy klobásky
Králíkovy uzenky
Bolbuchovy pivní burty
Jeremiášovy nakládané tvarůžky
Nestorovy tomatové šproty
Ladotovy slanečky
Kiliánovy ohnivé papričky
Krochtovy křízaly
Álfheimské opékané bandory

Polévky

Arkusova ranní česnečka
Alwynnova bílá
Páinova knedlíčková
Tanrisova jarní zeleninová
Lipioho skřetí boršč

Ostatní jídla podle aktuální nabídky a sezóny

Katadhinská studie - část třetí

Jorchen Kierke

Jarnugovo procesí

Al-Rahem postupoval jako prve. Koně nechal uvázaného v křoviscích před městem a dál šel pěšky. Věděl, že nemá cenu hrát si na hrdinu a myšlenky na jakoukoli sabotáž předem zavrhl. Mínil si uchovat neviditelnou formu své podstaty pokud možno do skončení úkolu. Uvědomoval si, že poté, co se vrátí do ležení, navrhne vůdce kvapný přesun a šturm. Na náměstí před ztichlým Mlýnským kamenem se vyloupl ještě za tmy. Odhadoval, že je šest hodin, protože obzor se už pomalu začínal barvit světlou linkou rodícího se dne. Vartovníci stále podřimovali na vozech. Opatrně nahlédl pod plachtu a rychle seznal, že ve vozech vládne značný nepořádek - vše, co zřejmě mniši považovali za cenné nenechali na ulici a odnosili do hostince. Přesto si všiml velkých sudů, které podle pachu odhadl na úložišť potravin a vína. Assuaenec se rozhodl, že se zatím podívá po okolí. Obešel tedy několik bočních ulic a udělal si celkem jasný obrázek, že hostinec U mlýnského kamene stojí v zástavbě a není možné se do něj jednoduše dostat někudy zezadu. Bloky domů jistě ukrývaly dvory a dvorky, ale odhadl za poměrně riskantní, snažit se vloupat skrze některý dům do dvora, jenž by přiléhá k tomu hostinskému. Navíc v eralanských oknech se pomalu ale jistě začínal probouzet život. Al-Rahem se tedy vrátil se na rynek a pozoroval hostinec. Byla to dlouhá jednoposchodová budova. Horní patro odhadl dle rozložení a počtu oken, krytých zavřenými okenicemi, za poschodí hostinských pokojů, celé přízemí zřejmě zabíral lokál. Dle absence vrat do dvora vyvodil, že hostinec nemá vlastní stáje, a tudíž počet koní zde před budovou je konečný. Dupal a zaobíral se myšlenkami o počtu nepřátel, když tu se otevřely hostinské dveře a vyšli tři mniši. Jeden tomu celému evidentně velel a udílel příkazy. Al-Rahem se přiblížil a lapal každé slovo. Mezitím vyšlo z hostince devět dalších mužů, kteří začali vybírat koně pro potah vozů, odvazovali je od

žbrlení a připravali k ojím.

Al-Rahem si udělal následující obrázek. Pochopil, že karavana vyrazí neprodleně, až naloží veškerý náklad, uložený na noc v pokojích. Pochopil, jaká bude formace, jelikož kolem toho zaslechl jisté dohady a vyslechl také plán pro případ, že by se procesí dostalo cestou do jakýchkoli potíží. Vše bylo dáno tím, že muži doprovázeli osobu, kterou označovali za důležitou. Jméno nepadlo, ale nebylo pochyb, že jde o Jarnuga Bělopláštěného. Starost o Jarnuga nebyla dána skutečností, že by Armidenští nějaký útok přímo očekávali, ale prostě z toho prostého důvodu, že se pohybovali na nepřátelském území a Jarnug byl pro jejich záměry až příliš důležitý. Měl své důležité poslání. Jak čas pokročil, muži v kutnách se počali rojit a vynášet dřevěné bedny. Assuaenci se podařilo nepozorovaně proniknout do lokálu za velitelem nakládky. Ze zástupu mužů nosících bedny velitel vybíral muže a volal je k sobě. Al-Rahem pochopil, že sestavuje osádky vozů. Byl přítomen sestavování trojic, pro každý vůz jedné, v jejímž středu vždy byl vybrán vozkaz. Tyto trojice měly mít důležitý úkol. V případě nebezpečí měly vyskákat z vozů a chránit čtvrtou osobu, jež jim ještě bude přidělena. Každá takto vzniklá čtveřice měla za úkol prchat nestejným směrem tak, aby případný nepřítel nebyl schopen zaměřit se plnou silou na skupinu, která bude mít ve svém středu samotného Jarnuga. Lokál se pomalu vyprázdnil a jako poslední vyšli čtyři mniši. Nemluvíli. Al-Rahem si byl jistý, že jeden z nich je Jarnug, jenže nevěděl, který. Vyšel tedy ven a obhlédl celou vznikající karavanu. Včele mělo jet asi deset mužů se standartou, na které se skvěl v celé své neumělé obludnosti Denzír Bělostný. Nemělo smysl otálet, bylo třeba varovat Nurnské. Karavana vypadala, že brzy vyrazí. Tak si jenom vštípl do paměti celý obraz a odhadované počty mužů, koní a naložených beden. Měl však také jednu dobrou zprávu. Ti muži neměli brnění, budou tedy zranitelní. A nezdálo se, že by měli vojenský výcvik. Alespoň většina z nich ne. To hemžení kolem vozů bylo příliš chaotické.

Osm hodin ráno, bílý den. Tělo zabitého múmaka vypadalo v plném světle skutečně děsivě. “Vstávat! Rahem jede!”, zvolal vůdce Nurnských, “Všichni okamžitě sem!”.

Milo Pelišek promnul oči a Jakoubek se posadil. Prohrábl si divokou kšticí usmolenými prsty. Takže byl učený. Hotovený k boji.

Al-Rahem si nechal podat útržek pergamentu a kusuhli. Kusuhle se míhala po podkladu a před očima Nurnských rychle vznikala výjev. Vpředu desetičlenný shluk kolem standardy. Potom za sebou jedoucí čtyři vozy, z levé i pravé

strany po čtyřech jezdcích. A na ocasu karavany další čtveřice jezdců uzavírající průvod.

“Dýlku karavany odhaduju na dobrejch padesát sáhů”, řekl Al-Rahem, “Vozy jsou nic moc, koně taky. Pojedou zřejmě poměrně pomalu”.

“Na kolik mužů odhaduješ sílu nepřítele?”.

“Počítám tak osmatřicet chlapů sakumpikum včetně Jarnuga, z toho dvaadvacet jízdních. Zbytek ve vozech”.

Nurnští se po sobě vyděšeně rozhlédli. Takovou početní převahu nečekali.

“Ty vozy jsou navíc dost naložené. Truhlic byly aspoň čtyři desítky. Plus ty sudy. Pojedou vážně pomalu”.

“I když pojedou pomalu, furt to bude štyrcet chlapů...”, posteskl si Bolbuch.

“Ty z těch vozů budou ale nejspíš zdrhat. Mají chránit Jarnuga... a ty falešný cíle”, odvětil průzkumník, “Takže by jich nemělo být zase tolik. Kdo se teda bude bít, to bude hlavně to čelo voje”.

“Máš ještě nějaký vejbušniny?”, zeptal se vůdce Otakára Vesty.

“Ne”.

“No tak to jsme v loži”.

“Mám ale ještě ty své koule...”, vzpomněl bořimský hobit náhle.

“Jaký koule?”.

“Dvě koule... jedový koule. Koule plyňáky”.

Vůdce si oddychl. Na Vestu byl spoleh. Vesta měl vždycky nějaké eso v rukávu. I když každé takové eso bylo krvavě vyplaceno z jeho vlastních financí. A to mu nikdo nevrátí, to bořimský hobit věděl. A spoludruhům to bylo víceméně jedno.

Bylo dohodnuto, že Otakáro Vesta zaútočí svými zázračnými koulemi na čelo voje. Al-Rahem se bude snažit vytipovat Jarnuga a zneškodnit ho. A zbytek Nurnských nechá karavanu přejet a zaútočí na zadek procesí. Zdálo se, že by to možná mohlo vyjít.

Milo Pelíšek vzal pilu a nařezal několik polínek.

“Co děláš?”, zeptal se Dědek, “Dřevo na voheň?”.

“Ne”, odvětil hobit, “Svážu z toho takovej dekl a zpoza něj budu pálit”.

“No, dělej jak myslíš”.

“Kde ten přepad provedeme?”, zeptal se Dwany Růžička, “Tady by to asi nebylo dobrý”.

A ukázal na olbřímí torzo múmaka.

Nurnští se dohodli, že přepad provedou na kraji lesa. A předtím Menhorian Blathel druhy zneviditelní. Důležitý bod plánu totiž byl využit momentu překvapení.

“Všechny nezvládnou”, zaštkal kouzelník,

“Vlastně ani většinu”.

“Udělej, na co stačíš”.

“Ale pak vám už budu k ničemu...”.

“Nevadí”.

Al-Rahem zatím odvířal ke kraji lesa zjistit, zda už Armidenci nejedou, aby náhodou onen moment překvapení nestál na druhé straně, než měl. Jenomže oni jeli. Karavana směřovala po hlavní cestě na jih. Assuaenec se utvrdil, že formace kolony je udržována tak, jak předestřel druhům, a vyrazil tryskem zpátky Nurnské varovat. Tou dobou už bylo vše připraveno na přesun.

“Jedou! Už jedou!”, ječel Al-Rahem.

“Bafněte všichni koně za uzdu. Uvážeme je v lese asi sto sáhů od místa přepadu! Korman Zlotě je vohlídá. Za mnou!”.

Průvod koní zašel do lesa.

Nurnští zaujali domluvené pozice a polehali s připravenými zbraněmi do vysoké trávy. Zoltar Zemikosa nervózně v povzdálí vystrkoval hlavu z trávy a sledoval malíčkou karavanu na horizontu. Potom vstal a rozhodil rukama. Karavana mu zmizela z očí za vzdáleným výběžkem lesa.

“Já se na to vykašlu!”, houkl bezradně,

“Voni snad jedou na jih! Pryč vod nás!”.

“Cože?”, ozval se vztekle Dwany Růžička.

Al-Rahem odběhl podél lesa pryč. Mínil zjistit, cože to ti proklatí Armidenci vyvádějí. Ale po čase, když mu lesní pás přestal bránit ve výhledu, zhluboka si oddechl. Nejeli na jih. Jen po cestě dosáhli k okraji lesa a potom ostrě zabočili podél jeho hrany směrem k Nurnským.

“Jedou podél lesa!”, křikl Assuaenec, když zcela uřícený doběhl k pozicím druhů, “Akurát přijedou trošku z jiného směru, než jsme předpokládali”.

“Musíme se přeskupit!”, křikl vůdce, “Pravo je teď levo a levo pravo! A posuneme se trochu níž!”.

Nastal kvapný přesun. Milo Pelíšek hekal pod kulatinovým tarasem, který vlekl na zádech. Nurnští zaujali nové pozice.

Kolona se zjevila tak, jak očekávali a nechali ji dle plánu přejet. Signál k útoku měl vydat Otakáro Vesta těmi svými tajemnými koulemi. Ti, co měli napadnout zadní voj, pomalu vyšli, ale dávali bedlivý pozor, aby se ve vysoké trávě neprozradili.

A potom to začalo. Pokud někdo bláhově očekával výbuch, musel být překvapen. Ozval se jenom zvuk tříštěného skla, lehce to zadýmilo a všech deset mužů jedoucích včele včetně koní se zhroutil na zem. První z vozů přišel o jednoho

koně, prudce zatočil do strany a zastavil se. Mrtvý vozač vypadl z kozlíku do strany. Karavana se zastavila a Armidenští v prvním okamžiku civěli jako opaření, jak se plátno s Denzírem Bělostným, ověnceným žlutými paprsky, plavně snáší k zemi.

“Viděls to?”, sykl Dwany Růžička k Bolbuchovi.

“Jestli tohle Vesta vyrábí nebo skládaje v hospodě U hrocha, tak už tam nikdy nepáchnu”, odvětil starý trapslík, “Vobloukem se mu budu vyhejbat na sto honů”.

“Tomuhle teprvá já říkám zjevení...”.

“Tak dem na to...”.

Signál byl projevem vydán a Nurnští prudce zaútočili na záda kolony. Nabuzení účinky posilujících léktvarů, jejichž stav se ztenčil podobně jako stav výbušnin. Už nebylo kde brát.

Zezadu kolony se ozvaly překvapené výkřiky. Tři Armidenci se zhroutilí z koní, kteří vyhodili splašeně kopyty do vzduchu a neřízeně vyrazili už bez jezdců vpřed. Za nimi se zhmotnily podmačené postavy trapslíka Bolbucha, Dwanyho Růžičky a Zoltara Zemikosa. Za nimi vykoukl z trávy Menhorian Blathel a mocně přemýšlel, kam se co nejbezpečněji vrtnout. Na kraji lesa se zhmotnily postavy Mila Pelíška a Jakoubka. Milo zahájil palbu na jezdcé kryjícího postranici druhého z vozů a Jakoubek zatím vyběhl vpřed a zuřivě máchal mečem. Otakáro Vesta přezbrojil na kuši a zatímco úpěnlivě ládoval šíp do lůžka, obcházel kvapně zborcené čelo kolony a očima pátral po nejvhodnějším cíli. Al-Rahem vyčkával u lesa na protilehlém boku kolony. Očekával, že se stane to, co si Armidenci u eralského hostince dohodli. Totiž že z vozů vyskáčou čtveřice mužů a dají se na úprk.

To se stalo vzápětí. Armidenci začali vyskakovat z vozů na všechny strany, ale než se stihli srotit do plánovaných formací, několik jich padlo pod šípky Mila Pelíška, Otakára Vesty a za přispění svazku blesků, které vylétly z místa, kde stál Menhorian Blathel. Navíc z boku na osádku druhého vozu zaútočil Jakub Pozlátko a jednomu z mužů prosekl hrdlo. Tím se stalo, že dvě z plánovaných formací se víceméně rozpadly. Ale tím se také stalo, že Nurnští víceméně ztratili přehled, kde by mohl být Jarnug Běloplátný. To Al-Rahem na něj čekal a připravoval se, že jej sklátí pěstmí. Ale stále se nerozhodl, pod kterou z kápí se skrývá jeho černá duše.

Největší síla Armidenců se seskupila na levém boku kolony. Muži, kteří nebyli v ohrožení přímého střetu, se snažili dosíci okraje lesa. Několik jednotlivců se snažilo přesunout na zadek voje a krýt ústup formace ze čtvrtého vozu, ale tam stála drtivá síla nurnských válečníků doplněná o vůdce Zoltara

a Nurnští se rychle a drtivě prokousávali nepřáteli podél vozů směrem ke středu. Menhorian Blathel se přesouval v mocném oblouku travou a nebylo zřejmé, co zamýšlí. Nezamýšlel však nic zásadního. Mínil jen zůstat v pohybu a točit se podle toho, jak se točí hlavní síla nepřítele. Hlavní síla nepřítele ale tou dobou už byla v zásadě rozdrčená. Milo Pelíšek doběhl k Jakoubkovi, který se dostal do střetu s probíhajícím protivníkem, a postavil se mu po bok. Odkudsi přilétly šípky s bořimským opeřením. Černobílé jedové šípky zvané Večerní vánek. Právě křídlo kolony definitivně padlo.

Al-Rahem se rozhodl a na vybraného mnicha, kterého považoval za Jarnuga, se vrhl pěstmí. Mínil jej utlouci do bezvědomí. Záhy se kolem něj prohnali řvoucí nurnští bijci, jak v traversu přebíhali vpadnout do zad stále držící formaci z druhého vozu. Otakáro Vesta se plně věnoval prořídle skupině z vozu prvního a Jakoubkův akrobatický výkon sledoval jenom periferně. Jakoubek mocným plavým skokem proskočil mezi vozy a vpadl Vestou ostřešované skupině do zad. Nic nedbal na to, že mu kolem uší hvízdají šípky. Byly to jedové šípky z toulce jeho tuřínového přítele. Přítele Mila Pelíška ze Smokřan. Když Milo usoudil, že by mohl omylem zasáhnout družinového kata, strhl kuši směrem vlevo a zacílil tam, kde Assuaenec v prachu tloukl jednoho z Armidenců do obličeje. Brzy bylo po boji. Tato šarvátka byla natolik drtivá a krátká, že se nejspíše zapíše do historie Nurnských zlatým písmem. Pokud se tedy Nurnští vrátí. Kolkolem, kam oko dohlédlo, ležely zamordované trupy Armidenských. Celé to místo připomínalo hrůzný, krvavý sen.

Ale sen to nebyl. Zoltar Zemikosa nařídil ohledání mrtvých. Situace si žádala jazyka. Jednoho zajatce přivlekl Al-Rahem. Bylo to ten, kterého osobně zmlátil. Muž přes rozbítý obličej skoro neviděl. Druhého dovlekl Milo Pelíšek. Byl ochromený, oči vyřeštěné, v tváři zmodralý a oteklý.

“Zasáhl jsem ho dragolskou jedovkou”, oznámil Milo.

“A co z toho plyne?”.

“Že vůbec nevím, kdy se probere”.

“Dobře!”, křikl vůdce, “Vytáhněte z toho zbitého chlapa, kerej z nich je Jarmulak”.

Zajatec se Al-Rahema bál. Chlap, který jde pěstmí proti zleznému zbrani, musí být mlátička, která nejde pro ránu daleko. Okamžitě tedy spolupracoval a ukázal na mrtvolu muže.

“Z kterýho vylez vozu?”, hmulo se k mrtvole trapslík Bolbuch.

“Z druhýho”, odvětil vůdce posmutněle, “Já ho zabil”.

“Cha... chachá”, vyskl Jakoubek a

roztančil se, “Vyhrál jsem, já vyhrál...”.

“Co blbneš?”.

“Ále...”, vysvětlil Dwany, “Vsadil se s Bolbuchem, na kterým voze pojedje Jarnug. A vyhrál”.

“Chachá...”, ásál Jakoubek a obrátil se na Dědka, “Tak plať, Dědo, plať... Hezky z ručky do ručky...”.

“No jo, no”, odsekl trpaslík.

Radost Jakuba Pozlátko nic neměnila na skutečnosti, že Jarnug Bělopláštný už nikomu nic nepoví. Byl jednou provždy mrtvý.

“Prohledat vozy! Vytahat bedny! Voblézt mrtvoly a vobrat je!”.

Tak zněl jasný a zřetelný rozkaz Zoltara Zemikosy.

* * *

Nurnští postupně vytahali do trávy kolem čtyřiceti beden. Většinou skrývaly osobní věci Armidenců. Obložení, boty, košile. Gatě. Zásoby v soleném i naloženém mase, víno. Mezi osobními věcmi byly i šperky, což Nurnským po dlouhé době vykouzlilo úsměvy naotech. A ještě více se jejich tváře rozzářily, když našli bedny s dary pro Challadrun Černou. Kořist plynoucí z Jarnugova procesí byla skutečně nezanedbatelná. To bylo důležité pro morálku mužstva. Zatímco Nurnští rvali kořist do toren, Menhorian Blathel nervózně přešlapoval a zadumaně přemýšlel.

“Proč se neraduješ, parde?”, plácl kouzelníka přes rameno Dwany Růžička.

“Přemejšlim...”.

“Tak nepřemejšlej a raduj se”, usmál se hobit, “Dyť to byla radost pohledět. Meče se blyštěly, hlavy lítaly, trupy se hroutily, no prostě jedna báseň. Jo, byla to báseň. Báseň vo nevhroženosti. Vo sepětí chlapa s vocelí...”.

“Přemejšlim o tom, že zase nic nemáme. Žádné dopis, žádný vysvětlení, žádnou stopu”.

“Máme přece kořist...”.

“Máme prd, nevíme co budeme dělat a za náma se táhne krvavá stopa”.

“To se teda táhne, to jo”, přitakal Dwany, “A před náma vlastně taky”.

“Jak dlouho myslíš, že to bude trvat, než si toho všimnou nordwaithtský úřady?”.

“To nevím”.

“Moc dlouho ne”, odvětil kouzelník, “Pokád už po nás nejdou. Vždyť za tohle všechno můžeme viset!”.

“Ale dyť my jsme zabíjeli jenom ty zlý. A to je víceméně, až na pár nedopatření, pravda”.

“Koho, ty bláhovče, zajímá pravda?”, zatvářil se Menhorian vyčítavě, “No řekni mi, koho?”.

Dwany Růžička pokrčil ramený.

Co dál?

Vlažná krev začala vábit mouchy. Nurnští natahali nadité batohy k lesu a rozvalili se kolem. Jakub Pozlátko zadumaně žvýkal stéblo trávy a sledoval trateliště na cestě. Pořád ještě nemohl pochopit, jak se jim to dílo povedlo bez ztrát na životech. Druzi pokukovali po vůdci, ale ten se věnoval svému batohu. Pořád ještě nebyl spokojen s tím, jak neforemně jej zabalil. Zajatci leželi opodál, Milo Pelíšek po nich občas hodil okem, jestli se nehýbou.

“Těžko říct, co teď”, řekl Dwany Růžička, “Z těch zajaců asi nic nevymlátíme”.

“Jsou jistý spolehlivý metody”, namítl Jakoubek, “Ale abys moh něco vyklopit, musíš mít samozřejmě co vyklopit. Jinak vyklopíš naprostou vyklopeninu, to je jasný”.

“Můžem si posvítit třeba na ten Chrámský zjevení...”, navrhl Dwany.

“Mohlo by to skončit masakrem”, zavrtěl hlavou Milo, “Těžko pak vysvětlíme, proč jsme vraždili mírumilovný mnichy. Navíc je to daleko. Až u Albarethu”.

“Taky můžeme hledat tu druhou věž...”.

“Kde?”, pokrčil ramený Milo, “To je lepší vlízt do tý, so už jí máme. Do Suter”.

“Blathel jí rozbil”, řekl Schimone Rybář.

“Nerozbil”, ohradil se Menhorian, “Jen rozebral. A pokud si dobře vzpomínám, tys mi pomáhal”.

“Dobře”, zapřemýšlel Dwany, “Pak je tu ještě ta možnost, obrátit se na člověka, co nás na něj odkazoval Galissar ještě než umřel. Ale bez Galissara to bude těžký”.

“Myslíš toho Hejka? Hajnýho?”, zeptal se Milo, “To mu chceš vykládat i o Galissaroví? Obávám se, že budeme za blázný ještě dřív, než vybalíme to armidenský spiknutí”.

“Potom nám nezbejvá než vrátit se do Daukeny a ohlásit se u krále. A doufat, že přijme naše důkazy a není ouplně v moci Armidenců”.

“Ty ses, Růžo, úplně zbláznil!”, plácl se do čela Vesta, “To tam jako našurmujeme v plný zbroji a řekneme: Tak jsme tady!”.

“Tak toho se, pánové, zúčastním jenom za dvou podmínek”, odchrchl Bolbuch, “A to za prvně, že se mi dočista pomatou smysly, a za druhak, že budu totálně vožralej”.

“Já to řek jen aby řeč nestála”, odvětil omluvně Dwany Růžička, “A navíc stejně vlastně ani žádný pořádný důkazy nemáme”.

“Ještě je tu jedna možnost”, ozval se Menhorian Nocturno Blathel z Cairn, “Můžem se sbalit a jet domu”.

“Vesto?”, křikl zpovzdálí Zoltar Zemikosa, “Můžeš mi tady přidržet ten řemínek? Potřebuju uvázat pevně uzel, aby se mi to za pochodu tolik nekinklalo”.

“Ale to víš, že jo”.

Zoltarova torna připomínala mrtvé dítě.

* * *

“Chlapi”, řekl vůdce, když si otíral zpoceně čelo, “Jsem sbalenej”.

“To je dobrá zpráva”.

“A ještě lepší zpráva je, že mě napadlo řešení celý situace. Vůbec nechápu, že nás to nenapadlo dřív. Vlastně...”.

“A to jaký?”.

Nurnští ztichli a byli v očekávání. Zoltar se rozkročil a zapřel ruce v bok.

“Divím se, že to nikoho z vás nenapadlo dřív. A přitom je to tak prostý...”.

“Tak nás nenapínej, vojvodo...”.

“Asi to bude tím, že naši kouzelníci jsou dobrý tak akurát na hlídání koní...”.

Menhorian Blathel se zamračil. Neřekl nic. Bylo mu jasné, že tuhle zlou větu Zoltarovi do hlavy nasadil Otakáro Vesta. A vůdce ji jenom bezmyšlenkovitě vyštěkl.

“Vrátíme se do tý věže a opravíme tu bránu. A projdeme krz”, usmál se nad tím nápadem vůdce, “Některý nápady jsou tak prostý, až jsou geniální. Až sám nad sebou trnu, jak jsem důvtipnej”.

“Ale tohle jsem už říkal”, ohradil se Milo Pelíšek, “Ale mně tady nikdo nevěnuje pozornost. Nikdy...”.

“Máš sbalenej bágel, hobite?”, obořil se kverulanta vůdce Nurnských.

“Víceméně...”.

“Tak víceméně bal a víceméně kušuj. Já třeba už sbalíno mám”.

Otakáro Vesta útrpně přejel vůdcův naditý tlumok pohledem. Vůbec nechápal, jak všechny ty věci dokáží držet pohromadě. Odporovalo to všem přírodním zákonům. Ale navenek nehnul brvou. Hnout brvou se někdy nevyplácelo, o tom hobit věděl své.

* * *

Vůdce Zoltar Zemikosa přikázal Jakoubkovi, aby mu pomohl odtáhnout mrtvoly někam stranou do trávy. Byla to věru těžká a zdoluhavá dvouhodinová práce. Využili síly koní od vozů, ale přesto jejich tváře zakrátko blyštěly se krupějemi potu. Milo Pelíšek zatím odběhl směrem k místu, kde Korman Zlotč hlídal družinové koně a společně je přivedli. Zbytek družinových polehával u batohů a dělal, že něco dělá. Druzi poočku sledovali Zoltarovo počínání a dohadovali se, jak definitivně rozhodne. A ještě tu byli ti dva zajatci.

“Tak a hotovo”, vydechl si vůdce a obhlédl bojiště.

Že se tu bojovalo, toho by si nevšiml leda slepý.

“Jak ses teda rozhodl, vojvodo?”, dotázal se netrpělivě Menhorian Blathel.

“Pude se k věži”, odvětil vůdce, “Tam vyslechneme zajatce. Potom opravíme bránu a projdeme”.

“A k tý věži bych si dovolil navrhnout odtáhnout i tyhleto vozy...”, ozval se Schimone Rybář.

“Proč?”.

“Protože na nich odtáhnem to zlato z tý brány, to je jasný”.

“Jaký zlato?”.

“To zlato, co by tam mohlo bejt”.

“Aha...”.

Zoltar Zemikosa byl překvapivě pro a okamžitě myšlenku přijal za vlastní. Pomyšlení na zlato, co by tam mohlo být, jej zcela pohltilo. Přidělit muže na kozlíky a nařídil připravnout koně. Druzi naložili zavazadla a zajatce. Zanedlouho kolona vyrazila. Vpředu jel stopař Milo a udával směr.

Jeli pomalu, mlčky. Les se rozestoupil a odhalil paseku. Šumné traviny se vlnily ve větru, jen místo kruté srážky s Orsipem Odklizečem a jeho nohsledy bylo v širokém nepravidelném pruhu zvalené. Všude se válely ztichlé mrtvoly Armidenců. Zemikosa zdvihl paži a vozkové zarazili koně. Vůdce družiny se postavil v třmenech.

“Uřízneme Galissaroví hlavu?”, houkl na své muže.

“Proč, u všech bohů?”.

“Moh by to bejt dobrej vyjednávací argument...”.

“To je hotová blbost, Zoltare”, zavrtěl odmítavě a očividně poněkud nevěřicně hlavou Bolbuch.

“Tak mu teda aspoň vykopeme hrob”, zaplašil původní nápad vůdce, “Aby nás Galissar nestrašil ve snech. Jakoubku, bafni krompáč...”.

“Jo”, odvětil nevzrušivě Jakub Pozlátko, “Hned jdu na to”.

“Ale mělkej, Jakoubku, mělkej...”.

Pohřeb ostatků Galissara Draghanského byl vykonán rychle bez zbytečných cavyků. Nad skromným rovem se mezi družiníky rozpoutala debata nad nepřilži uspokojivou situací, do níž se Nurnští dostali.

“Držte chvílku huby”, zarazil dohady vůdce, “Prostě buďte chvílku zticha a já vám vydám rozkaz...”.

Nurnští ztichli.

“Milo stopuje, Milo vede”.

* * *

Kolona kodrcala stezkou známými již místy. Po několika milích však pěšina zmizela v podrostu. Tam začínaly osiřelé tunely Bedlivých. Milo Pelíšek však věděl, že tudy nějaké vozy musely tu a tam projíždět. Les byl listnatý, terén poměrně rovný. Usoudil, že jet s vozy napříč lesem je možné a brzy pochopil, že Armidenští měli trasu označenou značkami na stromech. Pod stopařským vedením Mila Pelíška se kolona vcelku bez potíží vyhnula lapačkám a jiným potížím a narazila na pěšinu, vedoucí kolem suterské zdi do vojenského tábora.

Dwany Růžicka si jich všiml první.

“Sou tam psi!”.

Nurnští se ohlédlí směrem, kterým hobit ukazoval. Smečka pobíhala mezi stany.

“Dolů!”, sykl Zemikosa a potom gestem naznačil, ať se všichni srotí do formace.

Když Nurnští v šiku zaujímalí pozice u valu ohraničujícího vojenský tábor, psi si jich všimli a rozeběhli se do útoku. Srážka byla drtivá, vždyť smečka čítala jedenáct rozlícených hlav, ale na straně liscannořanů stála výhoda valu. Dwany Růžicka, Zoltar Zemikosa a trpaslík Bolbuch zašpuntovali vstup do tábora a za vydatné pomoci Al-Rahema a Jakuba Pozlátky rozlícené šelmy, které instinktivně vycítily, že přišly o volný průchod, ubili. Zranění však byla vážná, zejména Dědek, který se dostal do kleští útočících psů, zalapal po dechu a podkllesl mu kolena. Z posledních zbytků sil ještě naposledy ťal a krví podlitýma očima spíše vytušil než zahlédl, jak se přitáčí Zoltar s Dwanym. Potom zachroptěl, svalil se odevzdaně na zem a hrabal nohama. Chvilí na to kus od něj dopadl pytel medvědího exkrementu. To Milo Pelíšek přišel se svou smradlavou trochou do mlýna.

“Vstávej, Dědku”, rozkročil se nad zmítajícím se Bolbuchem, držícím se křečovitě za srdce, Dwany Růžicka, “Už je po všem...”.

“Dopadlo to dobře, Bolbuchu. Takříkajíc vo kudůci fous!”, vyskl Otakáro Vesta, “Akurát tě málem dorazil pytel medvědíhoven”.

Bolbuch znovu zachroptěl. Jakoubek mu pomohl na nohy. Starý trpaslík vůbec nevypadal dobře.

“Chlapi, pojďte sem!”, ozval se od stožárovíště varovný hlas Al-Rahemův.

Assuaenec ukázal na dekapitovaný trup Radhel.

“Ty psi jí úplně vohlodali hlavu”.

“Dobře jí tak”.

“Ale vohlodali i támdletoho zajatce”, ukázal Assuaenec ke stožáru.

Nebylo pochyb, že zajatec, kterého si tu vůdce přál nechat na později, už nic nepoví. Byl od

pasu dolů ožraný.

“Musel docela trpět”, odušil Jakoubek, odborník na tyto záležitosti.

“Nevadí”, křikl vůdce, “Máme ještě ty dva nový”.

A Zoltar Zemikosa vydal příkaz, že zranění si mají odpočinout ve stanech a rozdělil nejpotřebnějším hojivé lektvary, zabavené z Jarnugových truhel a detekované Otakárem Vestou. Potom určil hlídky a oznámil, že nejprve bude výslech zajatců a potom důkladný odpočinek.

“Věž neuteče”, ukončil krátký monolog.

“To jsem věru rád”, oddychl si Bolbuch, který skutečně vůbec nevyhlížel zdravě.

A nebyl sám.

Výslech zajatců nepřinesl zase tolik nového, ale něco přeci jen. A hlavně, tito muži mluvili bez nutnosti užít donucovacích prostředků.

Výslech potvrdil, že procesí bylo vysláno z Daukenu samotným vyslancem Andrachinem jako doprovod veledůležité osoby. Tou osobou nebyl nikdo jiný, než Jarnug Běloplátný, Andrachinův pobočník, jehož úkolem bylo zahrnout dary Challadrún Černou a pojmout ji za ženu. Tento předem dohodnutý sňatek měl upevnit postavení Armidenských v zemi a definitivně otevřít cestu Challadrún Černé k právoplatnému začlenění do jejich struktur. Sňatkem se paní Challadrún měla stát příslušnicí Armidenské říše. Nurnští pochopili, že se jednalo o ukázkový případ sňatku z rozumu.

Výslech zajatců také přinesl zjištění, že Challadrún Černá byla zákonnou majitelkou Temné věže, mezi Armidenci řečené Suter, ale překvapením bylo, že zmíněná Challadrún poskytla zázemí jistému Macharovi Sřežiteli, aby na jejím hradě vystavěl Draghal - druhou z bran.

Milo Pelíšek byl během výpovědi zajatců čím dál tím zachmuřenější. A potom se zeptal, jestli ta Challadrún Černá čírou náhodou nebyla vdova. A dostalo se mu odpovědi, že byla. Její muž se stal pro její a potažmo armidenské záměry nepohodlnou osobou a ona jej tedy nechala odstranit.

“Nejmenoval se náhodou ten její muž Galissar?”, zeptal se hobit a tvář měl bledou.

“Myslím, že ano”, odvětil Armidenec,

“Ano”.

“Takže Challadrún Černá není Challadrún Černá”, řekl Milo.

“Né, že by to už nebylo jedno”, odušil Jakoubek, “Ale kdo teda byla?”.

“Vienna Draghanská. Galissarova žena”, odvětil hobit a ukázal směrem k vrcholku věže.

“Jsem nakonec rád, že je chudák Galissar po smrti... Že se toho nemusel dožít”, posteskl si

Otakáro.

“Takže ta druhá brána, Draghal, je v Draghanu...”, řekl Dwany.

“Jo”.

A výslech Armidenců přinesl ještě jedno zajímavé zjištění. Po Nurnských se úpěnlivě pátrá, ačkoli jejich identita dosud zůstala skryta. Před pěti dny prý došlo u městských bran daukenských ke krvavé tragédii, která vyvrcholila na Rybím trhu. Do města severní branou proniklo hliněné monstrum a srážka s ním si vyžádala sedm lidských životů. Došlo i ke škodám na majetku. Tento incident spustil vyšetřování, které zanedlouho odhalilo následky řádění tlupy hrdlořezů v okolí Svleče. Těm hrdlořezům se prý říká Přibíječi.

“Přibíječi?”, zesinal Jakoubek, “Proč, probůh, Přibíječi?”.

“Jarmulak...”, naznačil výmluvným gestem zásobitelův konec Dwany Růžicka.

“Aha...”.

“Ty svlečský domobranci byli taky přibítý”, připomněl Al-Rahem výsledek svého posledního svlečského průzkumu.

“Celou dobu vím, že Přibíječi jste vy”, řekl zajatec, “A prosím vás o jedno...”.

“O co?”.

“Abyste mě sťali”.

“Jak víš, že jsme Přibíječi?”, zeptal se Korman Zlotě.

“Podle vetchýho starce”.

“Jakýho vetchýho starce?”, zdvihl obočí Al-Rahem.

“Toho starýho trpaslíka”, pohodil zajatec hlavou směrem ke stanu, od nějž se ozývalo Bolbuchovo hlasité chrápání.

“A taky podle tebe”, sklouzl Armidenec pohledem k vůdci Nurnských, “Muž s tváří zjizvenou nešovnicema. Muž, který si říká Zoltar. K tomu, myslím si, není co dodat”.

Zemikosa zbledl jako čerstvě napadlý sníh.

“To jsme teda v pěkném průseru, vojvodo”, ozval se Menhorian Blathel.

“Chlapi, dáte si někdo guláš?”, prolomil nastalé ticho Milo Pelíšek.

“Co?”.

“V kuchyni je spousta zásob...”.

“Tak teda jo”.

Po jídle, ačkoli byl ještě bílý den, zahnal vůdce zamklé spoludruhy na kutě. Trochu se jim za těch posledních pár dní převrátil režim.

“Trochu se prospíme a potom vlezem do tý věže”, rozloučil se zkroutě Zoltar, muž se zjizvenou tváří, “Hlídat bude Al-Rahem, vystřídá ho Jakoubek...”.

“Hm”.

Draghal

Budíček byl vyhlášen půl hodiny po jedné hodině v noci. Les byl temný a plný zvuků nočních tvorů. Trpaslík Bolbuch se nechal slyšet, že po léčivých lektvarech je výrazně horší kocovina, než po hobití pálenice z puškvorce. Zoltar Zemikosa vytasil zbraně a vydal se popravit oba zajatce. Už jim neměli co nového říct. Popravení byli stětí. Koně druzi uvázali v táborové stáji a dali jim obroku a vody. Kdo ví, jak dlouho tu budou muset čekat. Jestli se jejich majitelé vůbec vrátí. Potom Nurnští vyšli ve volné formaci směrem k věži a Menhorian Blathel šeptem promlouval k Schimonovi, jakže si představuje opravu suterské brány. A dvě hodiny nato už stáli Nurnští kolem kamenných kvádrů Suter, jejíž oživení Menhorian Blathel oznámil za úspěšně dokončené.

“Pudem tam všichni?”, zeptal se Otakáro Vesta, “Šturmem?”.

“Chtělo by to nejdřív prozkoumat”, zavrtěl hlavou vůdce, “Je tu nějaké dobrovolník?”.

Ticho. Zoltar pohlédl na Al-Rahema, ale ten krátce nesouhlasně zavrtěl hlavou. Menhorian Blathel zašátral v batohu a vytáhl malou sošku kočky.

“Na umění není čas”.

“Počkejte”, odvětil cairmský kouzelník, “Počkejte a uvidíte”.

A pohládl sošku po šíji a v náruči mu obživila kočka. Mourovatá.

“Pošlu jí tam a uvidíme...”.

Odměnou mu byly uznané pohledy spoludruhů. A kočka mrskla ocasem a zmizela v bráně. Menhorian okamžitě oznámil, že s tvorem ztratil kontakt.

* * *

Čekali v naprostém tichu při Milově rozžehnuté lucerně. Rysy jejich obličejů vystupovaly v mihotavém světle ze tmy jako němé příznaky. Zdálo se jim, že čekají celou věčnost, ale ve skutečnosti to byla jenom chvíle, než se kočka stejnou cestou vrátí. Menhorian Blathel hleděl upřeně do jejich zelenkavých očí. Byl to nějaký druh mimoverbální komunikace. Potom kočka vyskočila mágovi do náručí a ten ji pohládl.

“Něco se děje...”, pronesl pomalu Blathel.

“Co?”.

“Je tam kruhová věž s vnitřním schodištěm”, odvětil, “Nahore jsou dveře. A zpoza nich jsou slyšet výkřiky a zvuky boje...”.

“Takhle pozdě v noci?”.

“Za mnou!”, křikl Zoltar a proskočil skrz.

“Kdyby tady někdo zvolal”, řekl

Menhorian, “Tak bafněte koně a jedte domů”.

“Proč by tady měl někdo zůstat?”, zeptal se Korman Zlotě, zatímco v bráně zmizel i Bolbuch s Dwany.

“Páč ta brána se může kdykoli vybit. A když se vybijí, tak už jí nenabijem”.

“Já si myslím, že bych to dokázal”, odušil Schimone Rybář.

“Ty? To sotva...”.

Milova lucerna ozářila prázdný kruhový prostor. Nebylo pochyb, že stáli v nějaké věži a to, z čeho vylezli, že byla druhá z bran, řečená Draghal. Z dálky slyšeli hněvné výkřiky, avšak smyslu slov nerozuměli ani zbila. A potom ucítili slabý zápach olejnatého dýmu. Menhorian Blathel zneviditelnil kočku.

“Musíme ponejprv otevřít ty dveře”, ukázal kouzelník k hornímu konci schodiště.

Al-Rahem pochopil, co kouzelník zamýšlí, a vyběhl nahoru. Dveře byly zamčené, ale Assuaenec byl zloděj, se zámky to uměl. Otevřel dveře a zmizel v horním patře. A za ním neslyšně proklouzla neviditelná kočka.

Nurnští se zatím v naprosté tichosti srotili kolem Menhoriana, který přidřep, chytil hlavu do dlaní a za zavrženým očima sledoval výjevy. Kouzelník tiše hovořil.

“Jsou tam střelci. U voken. Střílej někam ven...”.

“Kolik?”, zaštkal Otakáro, “Kolik jich je?”.

“Čtyři. Asi Armidenský. A jeden další hlídá schodiště nebo dveře. Je tam naházenej nábytek...”.

“Takže pět...”, pískl si Jakoubek, “To by šlo”.

“Jeden hasí voheň. Nějaký hořící hadry. Asi to přilítlo zvenčí...”.

Potom Menhorian řekl, že slyší zvenčí řev nějakého rozhněvaného muže, který se dožaduje vydání své ženy. A nárazy beranidlem.

“Někdo tam dole vyrazí dveře...”.

“Kolik?”, houkl Dwany, “Tak mluv! Kolik jich je?”.

“Nevím, jde to někde zvenčí. Zezaruho...”.

“Vltnem tam?”, obrátil se Zemikosa na Bolbucha.

“Počkej...”.

“Jdu dolů po schodech. Místnost. Prázdná. Další schodiště dolů. Koukám z okna. Ten ůrvanej chlap dostal zásah a utíká pryč. Sprostě nadává a řve, ať všechny podřežou... Je to nějaký zhrzený milenec, nebo co”.

Potom Zoltar Zemikosa vydal příkaz k

útoku.

Proběhli kruhovou místností plnou prázdných paland a vtrhli do dlouhé komnaty. Muselo jít o patro nějaké budovy přiléhající těsně k věži. Jen Milo Pelíšek se trochu zdržel a vyhlédl ven z okna. Spatřil hvězdným přísvitem zalité hradní nádvoří. Zpozoroval temnou siluetu hradeb a nějakých dalších věžiček a budov. Před čelem bojové formace Nurnských vyvstál výjev odpovídající Menhorianovu přerývanému popisu. Armidenci útok z této strany nečekali a než stačili přezbrojit, jejich těla se válela v tratolišti krve. Nurnští proběhli místností a vyrazili protilehlé dveře. Vpadli do kruhové věžní komnaty plné Armidenců, kteří se po schodišti snažili probít do nižších pater, odkud zazníval ryk boje. Pobili nepřátele, poslední se zhroutil kamsi dolů po schodech.

“Někdo supí nahoru!”, křikl Bolbuch a zaujal postoj.

Dwany Růžička se s připravenou zbraní postavil po trasplukův bok, z druhé strany Zoltar Zemikosa. Na schodišti se s hlubokým supěním vynořil zakrvácený kroll navlečený do velmi těžko padnoucí nordwathské uniformy. Doslova na něm praskala ve švech. Kroll divoce koulel očima a máchal ocelí. A bylo zřejmé, že za ním se hrnou další.

“Dvakrát se podívej a jednou bij”, sykl Otakáro Vesta.

Těžko říci, co tím myslel a komu byla rada určena. Hobit vypadal vystresovaný.

“Jsme vaši! Jsme přátelé! Jsme vod krále Almacha!”, křikl Zemikosa v naději, že ještě dokáže povážlivému střetu zabránit.

“Amlacha, Zemikoso, Amlacha!”, poopravil vůdce Al-Rahem.

“No jo, furt...”.

“Zabte je všechny!”, zaječel vzdálený hlas z lůna věže, “Zabte je a osvobodte mou ženu!”.

Nurnští válečníci se nad ústím schodiště v obranném postoji připravili k ráně a poočku sledovali Menhoriana Blathela, který na okamžik upadl do divného transu. Kouzlil, a kouzlil mocně. Kroll, který zprvu vypadal, že pro ránu nepůjde daleko a skutečně jednou řal po Bolbuchovi, najednou sklonil čepel a zatvářil se jako jeliman. Druhý kroll, který mu zezadu dýchal na záda, narazil, až zachřestila zbroj.

“Nejsme vaši nepřátelé”, oslovil zmámeného krolla mírně kouzelník Blathel, “Chceme jednat. Mluvit. Rozumíš?”.

Kroll na něm visel pohledem. Skrze něj a jeho přítele v patách se Nurnští nečekané dohodli na jednání s velitelem hradních stráží, jistým

Gahnodem, který byl svým pánem Kyrstanem zpravomocněn pro jednání jeho jménem. Nurnští zatím pochopili tolik, že zmíněný Kyrstan je nesporně ten muž s vysokým neurotickým hlasem, který ze spodních pater neustále nabádal k pobití všech, a kterého při obsazování armidenských palpostů v obdélné komnatě spatřili z okna vrískat na nádvoří. Nurnští ponechali Kyrstanovým mužům věž a dveře do obdélné komnaty byly vytýčeny za hraniční čáru. Schůzka zesvářených stran měla se uskutečnit v hodovní síni. Tam se Nurnští neprodleně spolu s dostavivším se Gahnodem, doprovázeným čtveřicí nebezpečně vyhlížejících krollů, odebrali. Plnění vratkého příměří kontroloval Al-Rahem a Blathelova mourovatá kočka.

Jednání v hodovní síni v leccems připodobňovalo tanec kolem horké jáhelné kaše. Zoltar Zemikosa představil sebe a své muže jako vyšetřovatele. Vyšetřovatele vyšetřující blíže nespecifikovanou záležitost kolem Armidenských. Jak se Nurnští ve vnitřní části Draghanského hradu octli, snažil se zamlžovat až do doby, než Menhorian Blathel prostě pravil, že prošli armidenskou branou.

Gahnoda v zásadě zajímala služba jeho pánu, a to uspokojit jeho potřebu nejvyšší - nalézt jeho ženu, která zmizela. Nurnským vyprávění barbarovo připadalo velmi zmatené a právem, protože Gahnod stejně jako jeho pán z posledních událostí víceméně zmatený byl. Po dlouhé rozpravě, během níž si Nurnští vyžádali osobní účast Kyrstanovu, si mohli ze špatně padnoucích střepů informací udělat následující obrazy.

Kyrstan pocházel odkudsi z Albarethu a byl to Galissarův příbuzný, vzdálený bratranec. Po nečekané a náhlé smrti Galissarově na radu otce odebral se na Draghanský hrad nabídnout pomoc křehké Galissarově vdově, mladičké Vienně Draghanské. Ona jeho pomocnou ruku přijala a ubytovala jej ve vnější části hradu. Kyrstanovi to nebylo mnoho divné, Vienna se držela zaběhnutých obyčejů a zvyklostí. Za svého zesnulého muže držela smutek. Vienna Kyrstanovi předala do moci hradní stráž a starost o služebnictvo. Do vnitřní části hradu byl Kyrstanovi přístup zapovězen. Ale v tu dobu byl šťastný. Dostalo se mu moci a on ji využíval. Postupně propustil muže z původní posádky a nahradil je vlastními žoldáky, které bohově věděl odkud přivedl jeho přívrželec, barbar Gahnod. Gahnoda si Kyrstan přivedl z Albarethu. Časem se na hradě objevili Armidenští. Vienna na Kyrstanovy dotazy ohledně jejich přítomnosti odpovídala mlhavě a vyčlenila jim prostory vnitřní jihozápadní věže. Jaký mají účel občasné návštěvy skupin poutníků do Chrámu zjevení či přítomnost Kyrstanem nenáviděných Armidenců, na to Kyrstan nikdy

nedostal uspokojivou odpověď, s výjimkou nejasného odkazu na výnosné obchodní vazby. A tehdy si uvědomil, že Viennu Draghanskou nejspíš miluje, ačkolivě jeho vztah k ní jistě byl zapříčiněn i jejím postavením a bohatstvím. A Kyrstan Albarethský, jak si hrdě říkal, aby si dodal pocitu rovnosti, začal žárlit a rovnováhu nacházel v důsledném plnění jakéhokoli Viennina přání či jakéhokoli jeho letmého náznaku. On to byl, kdo zatýkal Violana Zhoru pro vraždu draghanské kořenářky, on to byl, kdo skrze Gahnoda opatřil důkazy proti alchymistovi i objekt jeho zločinu. A když si Vienna usmyslela, že starý draghanský soudce již na souzení hrdelních zločinů nestačí, Kyrstan to byl, který se svou družinou dle Viennina výnosu zajistil hladký průběh převzetí úřadu draghanského soudce pro jistého Doldrechta, včetně doprovodu jeho slovnité osoby z Anchoru do nového působiště. Kyrstanovi však přítomnost cizinců na Draghanském hradě byla stále méně po vůli a připadal si nedůstojně odstrčený na vedlejší kolej, což podnítilo zámysl projednat s paní Viennou záležitost, na niž dosud pomyslel jen v skrytu hloubi duše. Nabídl jí sňatek. A Vienna po několika týdnech váhání jeho nabídku přijala s tím, že o sňatku bude možno uvažovat až poté, co odloží smutek za svého zemřelého muže. Kyrstan byl tímto příslibem uspokojen a dále vykonával své povinnosti se správou panství, a o to více horlivě. O Vienně mezi svými a mezi lidem hovořil už jako o své ženě a zdá se, že tomu sám věřil. A nemohl si nevšimnout, že Vienna se na budoucí sňatek již připravuje. Kyrstan si umínil, že okamžitě poté, co se stane právoplatným majitelem Draghanu, cizáky z hradu vyžene. O tomto plánu ale hovořil pouze s Gahnodem, s nikým jiným. A to pouze v náznacích. Z jeho žárlivých návalů méněcennosti to ale mohlo být patrné i jiným. A potom Vienna zmizela či přestala vycházet. Kyrstan věděl, že z hradu neodjela, tím si byl jist. Natolik si ji hlídal. Její zmizení dával do souvztahu s cizinci, tedy jejich předákem Macharem. Jelikož Machar odmítl vpustit Kyrstana do vnitřních prostor hradu a k požadovanému setkání s Viennou zatvrzele mlčel, rozhodl se Kyrstan vzít se svými muži v noci vnitřní hrad ztečí. Nemálo s jeho rázným rozhodnutím souvisela nečekaná přítomnost nových cizáků z posledních dní, kteří rozhodně nepřišli hlavní branou. V noci tedy zaútočili a chabá argumentace Macharova z hradební zdi Kyrstana rozhodně do klidu nepřivedla, ba právě naopak. A Armidenci namísto vyjednávání postavili se poněkud nečekaně na ozbrojený odpor. Tak se Kyrstanovi muži nakonec srazili s Nurnskými.

“Kde je Violan Zhora?”, zeptal se Milo Pelíšek.

“V draghanských kobkách. Brzy bude popraven”, odvětil Kyrstan a jeho pohled přelétl stín úžasu, proč se zajímá o nějakého vraha, který s Vienniným zmizením neměl a nemohl mít nic společného.

“Ve městě?”.

“Ne, tady. Na mém hradě...”.

Na přivlastňovací zájmeno položil Kyrstan nezvykle silný důraz. O tom, že Vienna se nenachází ve vnitřním hradě, už nebylo pochyb. Nurnští se tím nikterak netajili. Řekli to přímo - že objevili ve věži bránu a tou žena prošla. Co se s ní však stalo, to si z pochopitelných důvodů ponechali pro sebe. I to, že Vienna Draghanská si vlastně říkala Challadrun Černá a že sňatek, který plánovala a připravovala, nebyl rozhodně sňatek s Kyrstanem.

“Už bylo dost planého žvanění! Musíme za ní! Za mouj paní!”, křikl netrpělivě Kyrstan a nabídl Nurnským, že jej mohou doprovodit.

A nabídl jim odměnu, pokud posílí řady Gahnodových mužů. Nurnští nepřiliš svolně souhlasili.

“Chtěli bysme, abyste si předtím přečetl tohle”, řekl Otakáro Vesta a položil na stůl štůsek Jarmulakových dopisů i korespondenci mezi Andrachinem a Gudrechtem Střežitelem.

Kyrstan do lester netrpělivě nahlédl. Příliš těm náhodně vybraným zmatečným větám nerozuměl a při vši účtě jej obsah těch listů nezajímal. Toužil po jediném - nalézt Viennu Draghanskou. Pojmout ji za ženu a stát se konečně tím, na co se cítil. Draghanským pánem. Honorací. Hodil papíry zpátky k Vestovi, který se zatvářil dosti zmateně, ostatně jako ostatní, a vstal.

“Ved'te nás k té vaší bráně!”.

Nurnští kráčeli před Kyrstanem a vrhali tázavé pohledy po Zemikosovi. Nebyli vůbec domluvení na plánu a tady se mohlo stát cokoliv.

Gahnod rozpouští hradní stráž

Všichni, Nurnští i Kyrstanovi muži, se srotili před draghalskou bránou. Tam převzali čtyři zajatce, které zatím spoutal Al-Rahem. To, že Nurnští zejména díky zásahu Menhoriana Blathela dokázali předejít střetu s hradní stráží, byl malý zázrak. Nebylo jich málo a jednalo se očividně o žoldáky. Pětice krollů pocházela jistojistě z Kostrbat a druhý barbar, doplňující Gahnoda, jistě také. Zbylou desítku tvořili lidé a někteří z nich možná kdysi mohli mít něco společného s armádou. Rozhodně však nepocházeli ze zdejšího kraje.

“My projdeme první!”, řekl vůdce Zemikosa a kývl na Menhoriana.

Ten otočil kolem v bráně. Kyrstan se netrpělivě postavil do čela svých mužů a tasil.

Taktéž učinili ostatní.

Nurnští prošli a za nimi se vhmuli Draghanští. Byli zase v suterské věži. Ihned poté, co za Kyrstanem váhavě prošla pětice krollů, Menhorian Blathel zneaktivnil suterskou bránu a odřízl tak zbytek Kyrstanových mužů od svého pána. Zneaktivnění neprovázal žádný vizuální efekt, takže Kyrstan pojal podezření, že Gahnod se zbytkem váhají. Navíc jeho pozornost upoutala přítomnost mrtvol dvou Dragolských.

“Ty chlívy znám!”, křikl Kyrstan, “Za mnou!”.

Nurnští stáli jako přikovaní a čekali na Zemikosovy příkazy. Ty nepřicházely. Někteří z dobrodruhů si byli dobře vědomi, jaké nebezpečí venku číhá. Ty sochy, kterým se dosud důsledně vyhýbali a o kterých Kyrstan nemohl mít tušení. Ani sami Nurnští něvěděli přesně, kolik jich tam venku je.

“Tak jdete, nebo ne?”.

Nurnští se ošivali a Kyrstan nemínil čekat.

“Dobrá tedy”, křikl horečnatě, “Půjdeme sami. Naše dohoda neplatí. Za mnou!”.

Vylezli oknem ven na ochoz. Nurnští naslouchali. Slyšeli, jak dušou po ochozu. Potom se ozvaly výkřiky děsu.

“Sochy obživly”, odušil Dwany Růžička.

Potom za zdmi kruhové místnosti zaslechli neklamně známky toho, že po obvodu ochozu obživly další. Jejich dunivé zvuky na prkenné podlaze ochozu byly více než výmluvné.

“Nemaj šanci!...”, řekl Bolbuch.

Po chvíli vpadl oknem dovnitř vyděšený kroll. Byl šilený strachy a skryl se za oltářní mísou.

“Deme jim na pomoc, vůdče?”.

“Tak jo”.

Když Dwany Růžička, trpaslík Bolbuch a Zoltar Zemikosa vyskákali ven, bylo už příliš pozdě. Na nohou stáli poslední dva z horských krollů a jeden se v podstatě již kácel k zemi. Nurnští dílo dokončili, ale druhý kroll už toto hořké vítězství nevnímal.

“Kyrstan je mrtvej!...”, oznámil suše Dwany Růžička, když se vraceli.

“Cože?”, hlesl Otakáro Vesta.

“Je to tak”.

“Co budeme dělat?”.

“Já nevím...”, ozval se zkoprnělý vůdce.

“Můžem sem pustit další várku”, navrhl

Blathel.

“Odkrouhnem je?”, zeptal se Jakub Pozlátko.

“Co myslíš, vůdče?”.

“Nemůžeme přece všechny krouhat”,

zavrtěl hlavou dobrotivý Milo.

“Ale to víš, že můžeme. Můžeme všechno”, odvětil Jakoubek, “Můžeme třeba vyrabovat hrad”.

“Nejsme přeci sprostý rabovači”.

Bolbuch byl bílý jako křída a víceméně mlčel. Přestal se v situaci orientovat důsledkem vlivu stáří na výkonnost myšlenkových pochodů, nebo mu přišla situace natolik bizarní, že se v ní ztratil. Byl přesvědčen, že situace byla bizarní.

Zemikosa vytáhl do středu světla z lucerny krolla, skrývajícího se za oltářní mísou.

“Jak se jmenuje?”.

Kroll neodpověděl. Byl vyděšený z toho, co předtím viděl.

“Nevadí. Půjdeš se mnou. Menhoriane, votevři tu proklatou d'ouru!”.

Zoltar s krollem prošli zpátky do Draghalu. Za chvíli se v tichu vyčkávajícím druhům zjevili a ustoupili stranou. Dovnitř vskočil Gahnod a hrnul se za krollem, který ukazoval na okno. Do místnosti prošlo dalších pět Kyrstanových mužů. Potom Menhorian Blathel na vůdcovo pokývnutí znovu suterskou bránu uzavřel.

“Hrozně s tím plejtváme. Bojím se, že to přestane fungovat”, svěřil se s podezřením kouzelník.

Gahnod se vrátil z obhlídky posledního boje svého pána s úplně zsinanou tvář. Jeho muži mu doslova viseli na rtech. Barbar odhodil meč a strhal ze sebe uniformu draghanské stráže.

“Je konec, chlapi!”, řekl, “Pán Kyrstan je mrtvý. Rozpouštím skupinu. Odteď každý sám za sebe”.

“Počkej, Gahnode, to přece...”.

“Je konec”.

A sebral meč a obrátil se k oknu. Po jeho příkladu učinili i ostatní jeho muži. Neúplně nordwaitšské stejnokroje padaly na prkennou podlahu jedna za druhou. A jak bývalí Kyrstanovi muži roztroušeně následovali bývalého velitele, Nurnští se jim pověsili na paty. Když venku v lese Gahnod zamířil do osiřelého vojenského tábora, Zoltar Zemikosa zavrtěl hlavou.

“Tudy ne, chlapi!”, houkl vůdce Nurnských, “Tábor je náš! Obejděte ho zvnějšíšku a jděte pořádkem na západ. Když budete mít štěstí, přežijete”.

Potom Nurnští sledovali, jak Gahnodovi muži zkroušeně mizí mezi stromy Temného hvozdu. Jeden se vracel. Člověk. Sledoval Nurnské od vstupu do tábora.

“Chlapi”, zvolal zjihle, “Nemoh bych radši zvostat s váma?”.

“Jak se jmenuje?”.

“Parcht”.

“Parcht?”.

“Jo. Parcht. Jo”.

“Tak jo, Parchte. Zůstaň teda s náma”, rozhodl vůdce Nurnských po chvíli napjatého ticha.

Nurnští napojili koně a dali jim obroku. Čekali na vůdcovy další rozkazy. Ten s nimi brzy přišel. Zanedlouho mělo svítat.

“Jdeme zpátky na Draghan. Vyřídí to se zbylými Draghanskejma a najít toho Zhoru”.

Zoltar s Parchtem vysvětlili zbylé šestici bývalé draghanské hradní stráže, že jsou rozpuštěni. Mohou zůstat na hradě, dokud se pro ně nenamane nějaká práce, ale musí zalézt na ubikace a tam zůstat. Učinili tak rádi. Jejich uniformy zůstaly ležet u draghalské brány v patě věže. Parcht měl na starost hlídat, že ubikace neopustí. A potom Nurnským vydal Violana Zhoru.

Výslech armidenských zajatců potvrdil víceméně to, co řekl Kyrstan, jenže z druhé strany pohledu. Střežitel Machar byl mrtvý. Armidenci na straně draghalské brány mrtvých mnoho, protože místo jejího umístění větší počet mužů neumožňovalo ani nevyžadovalo. Skrze Draghal se do Katadhin posílaly potravinové zásoby. Až by se Challadrun Černá stala Střežitelkou, nebyla by jejich přítomnost nadále vůbec nutná. Kyrstana Armidenci všeobecně považovali za nezasvěceného ubožáka, kterého Challadrun využívala. Že byl ale nebožtík Kyrstan zatracený zlořád, o tom mezi Nurnskými nebylo pochyb.

Došlo k redukci stavu zajatců. Jednoho Jakoubek vyhodil z okna a druhému urazil hlavu cepem. Zůstali dva. To byl dle Zoltara rozumný počet, aby se dali uhlídat.

Violan Zhora zřejmě dlouho nedostal ani bídnou stravu a vodu získával jenom z toho, co vydaly vlhké stěny. Jak vypadá slunce, to už znal jenom z horečnatých snů. Když ho vytáhli zapáchajícího a vyzáblého do šerícího se dne, musel si zakrýt oči nad tím nezvyklým jasnem. Vyvedli ubohého draghanského alchymistu do hodovní síně, kde nebylo žádných oken, a ponechali místnost tonout v přišerí.

Violan Zhora

Violan Zhora vypověděl svůj příběh. Ačkoli poukázal na to, že s vraždou draghanské kořenářky neměl nikdy nic společného, skutečnost, že je vrahem, přiznával a s osudem, na jehož konci měl stát daukenský popravčí špalek, byl, zdálo se, smířen. Přiznal, že stojí za smrtí Galissara Draghanského. Nic nedbal na řeči Nurnských, že Galissar přeci jen přežil, ale už je vlastně mrtvý.

Nerozuměl tomu. Vyprávěl krátký příběh, kdy byl pro hradní panstvo dvorním dodavatelem lázeňských solí a olejů, které sám míchal a vyráběl. Hovořil i o tom, jak si jej oblíbila Vienna Draghanská a jak jej požádala, aby pro ni vyráběl lektvary proti početí. Zapletl se s ní, ani nevěděl jak. A potom jednou oslovila jej s podivnou zakázkou - vyrobit spolehlivý jed, který by jistě dokázal zabít, ale byl víceméně běžnými prostředky nezjistitelný. Byla to pro něj odborná výzva a Violan Zhora se netajil ani tím, že peníze, které mu z Draghanského hradu za jeho věrné a odborné služby plynuly, jej hřály u srdce i na alchymistické cti. Příliš, příliš pozdě přišel na to, že Vienna Draghanská je zálužný had, jehož si draghanský pán Galissar hřeje na prsou. Když se setkal s Viennou, aby jí vypověděl služby, vydírala ho ta žena, že nechá zavraždit jeho dceru. Věděl, že by toho byla schopná. Zvažoval, co dál dělat, neměl však mnoho na výběr. Galissar Draghanský byl příliš zamilovaný a důvěřivý ve vztahu ke své mladické a krásné paní. Nevěřil by mu. Rozhodl se vykonat plán, který mohl Galissarovi otevřít oči a Viennu nechat v domněně, že se její prohlášený plán vydaří. Violan Zhora připravil lektvar, který by navodil stav zdánlivé smrti, kdy teplota těla poklesne a srdce bije takřka neznatelně a pomalu. Tento lektvar předal Vienně Draghanské. Snad v skrytu duše ještě doufal, že se nestane to, co bylo neodvratitelné. Potom jednou po panském honu během oslavy Galissar Draghanský náhle skončil. Nebylo zjištěno žádných hmatatelných příčin a říkalo se, že to bylo od srdce. Tak se Violan Zhora stal vrahem a svědomí jej obtěžilo. Draghanem prochází stezka z Kostrbat, horská stezka do Wilfu. Občas tudy procházeli Wilfané za obchodem. Violan nevěděl, komu z místních má důvěřovat. Zaplatil tedy nějakým cizincům, kteří se čas od času stavovali v jeho alchymistickém krámku při cestách do Daukeny a dále, aby zajistili převoz dřevěné bedny s ostatky jeho údajného příbuzného, který si přál být pohřben v rodném Kostenci, na tamní hřbitov a tam ji předali tamnímu hrobníkovi. Kostenec jakožto alchymista znal a považoval jej za dostatečně vzdálený z dosahu Vienných úkladů. Dost vzdálený na to, aby Galissar mohl vychladnout a urovnat si myšlenky. Samozřejmě to stálo nemálo peněz, aby se Wilfané zbytečně neptali na podrobnosti. A Wilfští se neptali. Violan Zhora uplatil hrobníka, aby se na jeho účet zpil do němoty v místní hospodě, a za noci se vloupal do hrobky Draghanských a Galissarovo tělo přenesl do márnice. Tam jej uzavřel do bedny a tu naplnil plynem, který měl udržet jeho tělo v smrtelné spánku do doby, než bude bedna otevřena. Do truhly přidal dopis, ve kterém se ke všemu doznal, několik věcí z hrobky a zbytek svých úspor. Očekával, že žádný hrobník neuloží do země

rakev, kterou předtím neotevře, tedy aniž by znal její obsah. Tak velelo jedno ze základních pravidel hrobařského řemesla, což mu potvrdil i hrobník. Očekával také, že Vienna neponechá dost možná jediného svědka svého zločinu jen tak bez dozoru. Co se dělo s Galissarový tělem poté, co si jej Wilfští naložili na káru, už Violan Zhora nevěděl nic. Každopádně fakt, že se Galissar dosud neobjevil, mohlo znamenat jediné. Je mrtvý. A to jej postupně zlomilo snad víc než odsouzení za zločin, který nespáchal. Nurnští už z Violana Zhory dostali jenom tolik, že pokud jej propustí, dojde do Draghanu pro svoji dceru, kterou nadevše miluje, a navrhně jí, aby prodala dům a odjela s ním nebo za ním.

“Pryč z téhle proklaté země”, dokončil alchymista, “Protože já, pánové, jsem vrah...”.

“Dobře, vezmeme tě s sebou, Violane”, řekl vůdce Nurnských, “Ale budeš dělat, co já řeknu”.

Otakáro Vesta na Zemikosu nesouhlasně pohlédl. Vůbec se mu ten jeho tón nezamlouval. Měl obavy, aby zase nedošlo k nějakému zbytečnému nedorozumění nebo tragédií.

“Měli bysme, vojvodo, najít někoho, komu předáme ty důkazy proti Andrachinovi”, ozval se Dwany Růžička.

“Ale komu bysme je tak mohli předat?”.

“Co třeba soudci?”.

“Soudce Doldrecht je zlosyn”, řekl Violan Zhora, “Je to Viennin přívrženec. Ona jej přivedla a zařídila jeho dosazení do úřadu”.

“Dobře - a co ten polesnej? Ten Hejk?”,

ozval se Milo Pelíšek.

“Myslíte Hormu?”, zeptal se alchymista.

“Jo, Hormu”.

Dozvěděli se, že polesný Horma byl Galissarův přítel a bydlí na samotě v lese asi míli, míli a půl za městem směrem na Eralan.

“Tak pojedeme za Hormou”, chytil se nápadu Zoltar Zemikos.

“Nejsem si jistý, jak nám může nějaký lesník ve věci Andrachin pomoci”, pokýval hlavou Menhorian Blathel. “Když těm dopisům nepřikládal váhu Kyrstan, jak by jim moh rozumět chlápek z lesa?”.

“A co kdybysme si to nechali projít hlavou a vyrabovali zatím ten hrad?”, navrhl Jakoubek.

Byl to nápad z nouze. Vyrabovali tedy hrad. Kořist to byla tučná, jen co je pravda, ale pokud se předtím mezi Nurnskými ještě nacházel někdo, kdo si myslel, že stále balancují na hraně zákona, tak teď už se žádný takový nalézt nemohl. Leda by byl smyslů zbavený. Snad proto nálada ve společenstvu začala být hmatatelně ponurá.

Mezi Vienninou pokladnicí, jejíž obsah jistě z větší části pocházel z armidenských zdrojů posledních let a dle množství šperků jednalo se převážně o dary, jež si ji měly získat, objeven byl dokument, který stvrzoval nabytí vlastnictví Temné věže pro její osobu. Naznačoval ještě jednu věc - Vienninu příbuznost s temnými záhadami opfedenou osobou jménem Sutoror.

Potvrzení o nabytí vlastnických práv

Vydáno soudcem Falladem Jíchou v Krivar-Sulu a dáno na vědomí soudní kanceláři v Eralanu dne 16. chladna roku 1071 na základě dědického řízení vyvolaného navrhovatelem a zároveň vykonavatelem poručnických povinností, panem Slutem Antrachtským, pánem z Antrachtu, jehož vykonání převzal spolu s poručníkem v rukou představeného obecního sirotčince v Anchoru, pana Lamara Štichy, dne 26. hodovanu 1060.

Na základě předložených dokumentů a za účasti svědků tímto úřad soudce Fallada Jíchy v Krivar-Sulu právoplatně stvrzuje nabytí vlastnických práv k nemovitosti řečené Sutororova věž, vystavěné panem Sutomorem Bratachem a nacházející se v eralanském polesí Temného hvozdu, včetně zalesněných pozemků o rozloze tří čtverečních mil, vyznačených původními hraničními kameny, a to pro nabyvatelku pannu Viennu Antrachtskou, rozenou Bratachovou.

Potvrzení o změně vlastnických práv a zaknihování bylo provedeno za přítomnosti následujících přísedících. Za stranu krivar-sulského soudu přítomen ctihodný soudce Fallad Jícha, za stranu nabyvatele panna Vienna Antrachtská, za stranu vykonavatele poručnických povinností pán Slut Antrachtský a paní Telchara Antrachtská. Písemná informace o nabytí vlastnických práv k jmenovanému majetku předána panu Lamaru Štichovi z anchorského sirotčince.

A potom už jen v komoře střežitele Machara našli Nurnští jakýsi soupis potravin. Vypadalo to jako seznam nákupu. Mouka, brambory, předměty běžné potřeby. Nad Draghanským hradem se rozednilo. Torny liscannorských byly nadité k prasknutí.

“Myslím, že to neunesu”, zaštkal Bolbuch, “Mám z toho chrbát šejdrem”.

“Co dál, vůdče?”, zeptal se Menhorian Blathel.

“Já nevím”, odpověděl Zemikosa, “Asi najdeme tady pro Zhoru nějaký šaty a půjdeme do města”.

“Vienna má nahoře docela pěknou garderóbu”, usmál se zlomyslně Jakoubek.

“Jakoubku, nerozčiluj mě! Je takové problém najít nějaký čistý voblečení pro hubenýho chlapa?”.

“No, pak bych moh posloužit jediné hadrama po Jarmulakovi”, rozvázal tkanici na torně Pozlátko, “Jsou dost dovoditě barevný na můj vkus, ale jsou nóbl...”.

Violanu Zhorovi bylo po požití janterníkového sirupu, se kterým se nabídl obětavý Otakáro, znatelně lépe. Nedalo se však odhadnout, jak dlouho budou blahodárné účinky vzácného medikamentu působit. Bylo tedy třeba jednat rychle, už jen z prostého důvodu, že hradní prostory nebyly prosté mrtvol sešlých násilnou smrtí. Nurnští se začali dohadovat, zda se porozhlédnout po městě, či navštívit toho polesného, či snad doprovodit Zhoru domů. Violan Zhora se nechal slyšet, že on tedy rozhodně půjde rovnou domů za dcerou a po městě se v žádném případě ukazovat nebude. Dceru požádá, aby odešla s ním nebo za ním. A požádá ji, pokud bude svolná s odchodem z Draghanu, aby zajistila prodej domu. Jeho přesvědčení se zdálo být natolik nezlomné, že se vůdce Zemikosa zaškaredil a vytáhl si stranou Otakára Vestu, aby se s ním poradil. Před tím ještě křikl na draghanského alchymistu, že vůdce je tady od toho, aby velel, a nikomu jinému tato výsada nepřísluší. A naléhavý způsob, jakým to vyřkl, nedával žádných pochyb, že jde o temnou pohružku.

“Pročs na něj křičel, Zoltare?”, pronesl vyčítavě Otakáro, když se ti dva dostali mimo doslech nepovolaných uší, “Proč musíš každému pořad jenom vyrožňovat?”.

“Protože mám své záměry”, odvětil vůdce, “A potřebuju je s tebou kolegiálně probrat. Ten Zhora je alchymista...”.

“To je pravda”.

“No a jako alchymista v tom svým baráku musel mít laboratorium, dílničku”.

“To se dá předpokládat. A co to má s náma společného?”.

“No, když má dílničku, bude tam mít i magický bahno”, řekl šeptem Zoltar Zemikosa a v očích mu svítily dychtivé plamínky, “A my už žádný bahno nemáme”.

“Pořád úplně nechápu, kam míříš”, zatvářil se nejistě bořimský hobit.

“No, mířím tam, že můžeme dovést toho Zhoru domů a tam ho pořádně zmáčknout, aby nám to své bahno dal. Zmalujem mu kšicht a bude nám ještě děkovat, že si to bahno od něj vezmeme. A pak se o to podělíme, chápeš?”.

Otakáru Vestovi při uchopení Zoltarovy myšlenky v celé její obludnosti přeběhl mráz po

zádech.

“Zoltare?“, ozval se po chvíli přemítání. “Co?“.

“Napadlo tě někdy, že věci jdou dělat i po dobrým? Napadlo tě třeba se toho Zhory prostě normálně zeptat, jestli něco nemá a jestli by to neprodal?“.

“No vidíš“, zaváhal Zemikosa, “To mě vůbec nenapadlo“.

“Takže zkusíme to teda po dobrým?“.

“Dobře. Zkusíme to po dobrým. Ale když to po dobrým nepude, zmaluju tomu hajzlovi držku... A ta jeho dcérenka se v tom svezí s ním“.

Zkusíme to po dobrým

Alchymisté se vrátili ke svým a Zoltar přednesl plán. Nurnští doprovází Zhoru domů. K Hormovi se nepojede. Polesný by jim zřejmě skutečně s problémem Andrachin mnoho nepomohl. Řešení problému Andrachin bylo odloženo na později. Parchtovi bylo nařizeno, že se svými muži musí hájit hrad a nikoho v žádném případě dovnitř nepouštět, a to alespoň několik dní. Za tu službu mu vůdce družiny vyplatil tučnou zálohu. Zbylí dva armídenští vězni skončili v kobce pod ubikacemi. Při té příležitosti někoho napadlo prohledat Kyrstanovy pokoje. Krom jiného byl nalezen velmi čerstvý list v rozpečetěné obálce, která dokládá, že odesilatelem byl soudce Doldrecht. Ten Doldrecht, na nějž Violan Zhora upozorňoval, že by bylo dobré se mu vyhnout na sto honů. Listu se chopil Dwany Růžička a tichým nevzrušivým hlasem přečetl jeho obsah.

Vydáno v Daukenu, 8. travna 1077

Všem armádním složkám Království Nordwaith, složek městské ni vesnické domobrany nevymínáme!

Se svolením panovníka, krále Amlacha, a vrchního velitele vojska Ormulga Parochty!

Z pověření hlavního soudce daukenského soudního dvora Karalyjáše Mallata!

Já, vrchní vyšetřovatel Wirlach Honys vydávám rozkaz k dopadení, přímo řečeno zneškodnění skupiny vyvrhelů, jež se provinila spácháním hrdelních a navýsost zavrženíhodných zločinů na obyvatelstvu této země! Tato skupina je velice nebezpečná a ozbrojená a nedá se předpokládat, že by složila zbraně a vydala se všanc spravedlnosti dobrovolně. Byly vyčleněny finanční zdroje pro výplatu odměny každému, kdo výpovědi či jiným skutkem přivede armádní složky na stopu pachatelů a napomůže k jejich zneškodnění. Tato výplata bude vydána oproti výpovědi u daukenského

soudního dvora ctihodným Karalyjášem Mallatem osobně. V tomto smyslu je třeba obeznámit obyvatelstvo skrze starostenské úřady jednotlivých obcí, avšak stále s vážným důrazem na vrcholně nebezpečnou povahu zločinců. Jeli zde hovořeno o zneškodnění skupiny, bylo by vhodné, bude-li tomu možné, alespoň jednoho vyvrhele zachovat při životě, aby mohl být podroben důkladnému výslechu a následně veřejně souzen a co nejprísneji exemplárně potrestán.

Vzhledem k tomu, že totožnost členů skupiny není dosud uspokojivě objasněna, jsou prozatím označovány jako Přibíječi, a to dle povahy spáchaných zločinných skutků.

Strohé skutečnosti:

Dne 5. travna t.r. navečer došlo u městských bran daukenských ke krvavé tragédii. Městská stráž, bdící nad poklidným životem města, byla napadena strašlivým stvořením, nepocházejícím z tohoto světa. Toto stvoření nebylo z masa a kostí a jeho chování po neúspěšném zákroku strážní nabylo na brutalitě, podařilo se mu proniknout skrze bránu a dále na Rybí trh, kde trhovci jako každý den vyklízeli trhovní prostranství. Zde bylo stvoření odříznuto v loubí od okolního města zalarmovanými posilami, obklíčeno a v tuhému úspěšně zničeno. Přestože hrdinný zásah vojska byl úspěšný, zaznamenal pokojný lid naší země ztráty na majetku i na životech. Drtivý útok stvoření vyžádal si tři vojenské a čtyři civilní oběti, škoda na majetku se týká zejména stánků trhovců z Rybího trhu.

Tento incident vyžádal si okamžitě uzavření městských bran a vyhlášení posádkové pohotovosti. Vyšetřováním případu byl neprodleně pověřen vrchní vyšetřovatel W.Honys osobně. První kroky ubraly se směrem určení původu stvoření. Zejména za obětavého přispění zástupce Cechu alchymistických věd, pana Haftara Sluky, bylo stvoření popsáno následovně. Složením hlína, popel, drobné kamení, tvořící tuhý a tvrdý slepenec, jež pojí při sobě energie, uvádějící jej do pohybu. Za stvořitele H.Sluka označil osobu či osoby, jež mají co do činění s vědními obory, jimiž se Cech zabývá, tato osoba či osoby vydaly také příkaz, jímž se hliněný netvor řídil. Tedy proniknout skrze městskou bránu a zaútočit na Rybí trh. Pan Haftar Sluka označil stvoření za “zemní elementálio” a přísahal, že Cech alchymistických věd se zmíněným tvorem nemá nic společného a od této události se jménem Cechu distancoval. Vzhledem k tomu, že zemní elementálio zjevně zanechávalo viditelné

šlápoty, bylo rozhodnuto o sestavení oddílu vybraných mužů a na ráno naplánována okamžitá pátrací akce.

Dne 6.5. vyrazila skupina za kuropění směrem na sever. Zemní elementálio mířilo po cestě ze Svlče, avšak asi šest mil od daukenských bran se jeho stopa přimykala z plání ze severu. Nad řekou Hallem u Barroldského hvozdu zjištěno nedávné ležení blíže nezjištěného počtu osob. Při ohledání místa a okolí nalezena dekapitovaná mrtvola neznámého muže, který byl mučen, částečně odkužen a přibit hřeby na strom. Stopy skupiny i tvora mířily dále podél lesa na západ ke Svlči. Bylo zřejmé, že netvor buď se skupinou souvisel, nebo ji sledoval. Je však nesporné, že s Přibíječi souvisel, což v zásadě nepřímo potvrdilo následné vyšetřování ve Svlči.

Ve Svlči bylo zjištěno hotové dopuštění, neboť Přibíječi zde zběsile řádili hned na několika místech a zbylo tu po jejich zločinné činnosti množství obětí jak civilní, tak domobranecké povahy.

Vyšetřováním bylo zjištěno, že skupina v nordwaithské území pronikla z barroldské cesty dne 4. travna a ubytovala se v hostinci jménem Selský dvůr. Hostinský Zudla, jehož výpověď potvrdilo několik vážených osob, přinesl důležité poznatky o Přibíječích. Jedná se o deset mužů cizího původu, mezi nimiž jsou prokazatelně tři muži vzdělaní v alchymii, neboť na toto téma vedli v hostinci řeči. Tito tři muži jsou zodpovědní za vzkríšení zemního elementálie. Pan Zudla vypověděl, že Přibíječi se zajímali zejména o osobu statkářky Eosie Guldové. Tato byla následujícího dne spolu s posluhou z vinného sklepa U Guldů surově zbita, spoutána a zamčena s jedním zavražděným hostem v hostinském pokoji. Toto potvrdil i velitel svlčské domobrany, pan Dejmos, který incident vyšetřoval. Po události ve vinném sklepe se Přibíječi zaměřili na majetek statkářky Guldové a pobili nájemní dělníky a ozbrojenou ochranu vinohradů, pracující v přilehlé lisovně hroznů, a taktéž naložili s hosty statkářčina dvorce včetně služebnictva. Žen nevymínáme. Svlčská domobrana, která v noci ze 4. na 5. travna vyšetřovala podezřelé výbuchy ohlášené obyvatelstvem ze strany statku paní Guldové, přišla té osudné noci o polovinu mužů. Znetvořená těla tří domobranců byla nalezena na nádvoří před statkem a okolí zločinu nese zřetelné stopy řádění zmíněného zemního elementálie, jakož i Přibíječů, a dokládá tak nade vši pochybnost jejich přímý souvztah. Tři domobrancí byli nalezeni přibíti u vartovního domku na pozemcích vinohradů. Ve Svlči byly sepsány veškeré výpovědi svědků a směr pátrání po Přibíječích obrátil se zpět na okolí Daukenu.

Z výpovědi svlčských obyvatel je tedy zřejmé, že skupina je desetičlenná, tři osoby se zabývají alchymii. Všichni jsou po zuby ozbrojeni. Popisy jednotlivých osob nejsou zcela průkazné, s výjimkou osoby kudičského původu, která má znetvořenou levou ruku, skvíci pouhými třemi prsty. Předák Přibíječů je muž úlisného chování, který má tvář poznamenanou nešťovnicí či špatně léčenými hnisavými uhry. Posluha z podniku U Guldů vypověděla, že si říká Zoltar. Další z pohledu popisu zajímavou osobou je trpaslík, vetřchý bělovousý stařec, který prý nedoslýchá. Dá se očekávat, že je mozem skupiny.

Dne 8. travna byla objevena stopa Přibíječů ve více Ragast v krčmě zvané Ragastská bašta. Hostinský vypověděl, že Přibíječi zde přenocovali v noci z 5. na 6. travna a zajímali se především o albarethský Chrám zjevení a procesí poutníků do zmíněného místa. Z toho vyvozeno, že míří do Albarethu, ačkoli potvrdit to přímo nelze. Ačkoli se zdá být směr krvavého tažení Přibíječů zjevný, není vhodné pozbyvat ostražitosti. Důvod páchání jejich zvěrstev dosud nebyl objasněn, ačkoli existují jisté vážné domněnky.

vrchní vyšetřovatel Wirlach Honys vlastní rukou

Obsah listu Nurnské přimrazil. Druzi se zmateně dívali jeden na druhého.

“No, to je teda průser jako vrata“, ozval se po notné chvíli ticha trpaslík Bolbuch, “Mám pocit, že na nějakýho Andrachina můžeme zapomenout. Ted’ se akurát tak můžeme modlit, abysme vypadli z Nordwaithu ve zdraví dřív, než nás někdo z místních zmerčí nebo udá”.

“Ted’ jsme hledaný!“, chytíl se za hlavu Zoltar.

“Jedno ale nechápu“, ozval se Otakáro Vesta, “Proč nám říká Přibíječi? Koho jsme kdy přibíli?“.

“Já bych věděl“, věnoval zástupce Bolbuch vážný pohled Zoltaru Zemikosovi, “Mám pocit, že maj na mysli Jarmulakův mučednický osud, vid’ generále?“.

Zemikosa nervózně pokrčil rameny a Jakoubkova tvář se rozzářila dětinským úsměvem. Vzpomněl si.

“A co ty přibíty domobranci?“, skousl rty Al-Rahem, “Máte s tím někdo něco společného?“.

“Prostě to na nás hodili. Co víc dodat“.

“Fujtajbl“, pohlédli vyčítavě Otakáro na zaraženého vůdce, “Ted’ se nám to všechno právem

vrací. Ty tvoje způsoby hodný psa, co si ochcává svůj strom. Všechny ty zbytečně tvrdý postupy, mlácení spřízněnců, vyhrožování a podobně. Z Wirlachova popisu těch děsnejch skutků úplně prýští tvůj rukopis”.

“Jakej, kurva, zase rukopis?”, nechápal vůdce.

“Tak mi řekni, kdo nechal svůj šilenej hliněnej výtvar pobít svlečský domobrance a kdo nechal ten samej výtvar pobíhat bezprizorně po kraji, co? Kdo to nechal svým bezpříkladným lajdáctvím dojít do takovejch konců?”.

“Mám pocit, že jseš vůči mně zaujatěj... Ale každej musí uznat, že jsme se do té situace dostali nevinně. Máme na to přece svědky!”.

“Jaký svědky máš, Zoltare, konkrétně na mysli?”.

“No...”, zaváhal alchymista, “Vlastně jsou mrtvý...”.

“Přesně tak. Jsou mrtvý. Takže nejsou”. “Ale nám přece musej uvěřit”, nedal se vůdce, “Jsme přece Nurnská družina!”.

Bolbuch se zakuckal jízlivým smíchem. “Já mám pocit, že pro vezdejší ouřady jsme spíš Přibíječi”, odvětil suše Milo Pelíšek.

“Nechci vám skákat do debaty”, ozval se Menhorian Blathel, “Ale měli bysme neprodleně něco dělat. Ztrácíme drahocennej čas”.

Zoltar Zemikosa mávl rukou a potom vydal příkaz k přesunu.

* * *

Violan Zhora vedl Nurnské lesem kamenitou cestou od hradu, prudce se svažující po úbočí kopce. Za křížovatku s málo používanou stezkou, přimykající se v ostrém úhlu zleva, už cesta k Draghanu klesala mírněji.

“Kam vede ta odbočka, co jsme ji minuli?”, zeptal se udýchaně Menhorian Blathel.

“Do Wilfu. Skrze Kostrbaty”, odvětil Violan, “Wilfští horám říkají Wiirathünnen”.

“Teď už tudy asi moc kokrhelskejch elfů nechodí, co?”, zkonstatoval Dwany Růžička s úšklebkem.

Šli lesem asi půl míle a nepotkali živou duši, když Violan Zhora prudce z cesty uhnul do lesa.

“Obejdeme to zadem. Přes lesej”.

* * *

Zhorovo stavení stálo na okraji městečka u samé hranice lesa. Nurnští tiše přelezli plot a přikrčeně proběhli ovocným sadem. Violan Zhora se rozhlížel, zda je někdo nezvaný nepozoruje. Otevřel zadní dveře do chodby a zabušil na veřej.

Setkání otce a dcery bylo dojemné a vřelé, dívka draghanskému alchymistovi padla kolem krku a po tvářích se jí řinuly slzy štěstí.

Jmenovala se Lana. Lana Zhorová. Pozvala Nurnské dále do sednice a nabídla otci a starému Bolbuchovi židli. Bylo vidět, že je to slušně vychovaná dívka. Postavila na stůl pecen selského chleba, sůl a kameninový džbán plný sádlu s husími játry. Potom postavila na pec vařit vodu na bylinný odvar. Violan Zhora zatím dívce předestřel svou povážlivou situaci. Že za pomoci těchto mužů kolem uprchl z kobek draghanského hradu a že miní uprchnout pryč ze země. Nastínil, že by se rád usadil někde v Kostenecku a že by byl rád, kdyby dívka odešla s ním. Dívka souhlasila.

“Budeš musit zařídit prodej domu, Lano”, řekl Violan, “Abychom měli něco do začátků”.

Zoltar Zemikosa se významně podrbl v rozkroku, tedy na magickém pokryvu ohanbí, o němž se proslýchalo, že stojí za jeho věhlasným úspěchem u žen. Nakolik šlo o skutečnost či o legendu, to nebylo zřejmé. Nesporně Zoltar Zemikosa měl v tomto smyslu jisté kouzlo osobnosti.

“Neměj strach, děvčico”, usmál se Zoltar, “Barák koupíme sakumpikum se všim, co v něm leží”.

“I se sadem?”.

“I se sadem”, přitakal Zemikosa, ale na mysli mu vytanula představa obrovského laboratoria v podzemí.

Laboratorium Violana Zhory, jak měli nurnští alchymisté možnost seznat vzápětí, to byla spíš taková špinavá dílnička. Na křivulích a ingrediencích seděl prach, ale něco zajímavých věcí přeci ve vši té veteši objevili. A tak tedy Zoltar Zemikosa z kořistného koupil dům s pozemkem a vybavením v Draghanu. Lana Zhorová narychlo připravila kupní dokument.

“Na koho to mám napsat? Kdo je kupec?”.

“Otakáro Vesta”, řekl vůdce.

“Říkal jsem ti několikrát, že nemáš uvádět jména”, rozohnil se bořimský hobit, “A když už musíš, tak použij přezdívky. Jsem Omar Karbon, pitomče!”.

“Co tě drásá?”.

“Ale nic”.

Lana Zhorová se připravila na cestu a zanedlouho se spolu s otcem vypařili přes sad do lesa.

“Co teď, Zoltare?”.

“Zalijeme oheň v peci, aby nám nevyhořel barák”.

“A pak?”.

“Vrátíme se na hrad a vltneme konečně do tý Katadhin”.

“Jo”.

Kolem Vřícího jezera k Vyboulským kopcům

Nurnští se vrátili k Draghanskému hradu a brzy seznali, že na jejich zlostné bušení na zavřenou hlavní bránu nikdo nereaguje. Al-Rahem musel tedy přelézt hradboví a uvolnit závoru. Ukázalo se velmi záhy, že Parcht s kumpány zmizel. Předtím, než bývalí Kyrstanovi muži prchli, vyřádili se na dvou armidenských zajatcích v kobce. Jejich nehybná těla nesla zjevné stopy násilí.

“Zřejmě práskli do bot okamžitě poté, co jsme vypadli”, vyřkl domněnku Korman Zlotě.

“Neni divu”, špitl Otakáro Vesta.

“A přitom pobrali to málo, co zbylo”.

“Jdeme k bráně”, přikázal vůdce, “A kalupem. Menhorian jí otevře. Kde je vlastně Menhorian?”.

Potom si všiml, že nurnský kouzelník stojí v předklonu stranou u hradeb.

“Myslím, že blíje”, dovtipil se zástupce

Bolbuch.

Zoltar Zemikosa odklusal k příteli, ale záhy se vrátil.

“Menhorianovi se udělalo špatně. Něco špatného prej sněd. A nepřidalo mu ani to, jak jsme běželi do toho prokletýho kopce. Bránu teda zkusím vovedvít já”.

Nurnští se srotili u draghalské brány a Zoltar Zemikosa provedl průzkum mechanismu. Vůbec mu nebylo jasné, jak to funguje, jenom matně tušil, že musí nějak otáčet tím zlatým kruhem. Menhorian Blathel seděl v podřepu opřený o zeď, držel se za břicho a tiše trpěl. Oči měl potažené mžurkou nepřítomnosti. Vůdce se nakonec odhodlal pohnout azurionovými loži brány a provedl pokus o prostup. Nepodařil se.

“Možná je to z druhé strany zavřený”, radil Schimone.

“Má pravdu”, řekl Al-Rahem, “Zkus projít z druhé strany”.

A Zemikosa tak učinil a zmizel očím svých druhů.

* * *

Nurnská družina postupně prošla branou do kruhové místnosti s prkennou podlahou. Jako poslední se zjevil Korman Zlotě, vedoucí v podpaží Menhoriana Blathela.

“A jsme zase zpátky v suterský věži”, prolomil ticho Otakáro Vesta, když neomylně poznal známou věžní komnatu.

Studené mrtvolý Dragolských pořád ležely na svých místech. Nic se tu od poslední nezměnilo.

“Musíš to prostě vyblejt a udělá se ti okamžitě líp. Věř mi”, poradil věkovitý Bolbuch,

chlap se zkušenostmi, zmoženému kouzelníkovi, “Prostě si strč prsty do krku a pude to samo. Uvidíš”.

Bolbuch věděl, že Menhoriana potřebují mít při síle. Kouzelnické schopnosti páně Zlotěho a Rybáfovy stály za starou bačkou.

Nurnští sledovali, jak nebohý Blathel dává z okna, a radili se, co dál.

Dohodli se, že nebudou čekat, až někdo katadhinskou stranu otevře. Vsadili na to, že zajatec, který jim označil přibližnou polohu Katadhin na mapě, mluvil pravdu.

“Vememe koně a pojedeme sem”, zabodl vůdce prst do mapy, “Potom provedeme průzkum po jakéjkoli známkách lidskýho konu. Musíme to najít, ta oblast není tak velká”.

“A když Katadhin nenajdeme?”.

“Tak pojedeme domu”.

“To zní rozumně”, přitakal Dwany Růžička.

“Jo”, pokýval hlavou Milo Pelíšek, “Souhlas”.

“Už je ti míň blivno?”, pohlédl Jakub Pozlátko na Menhoriana Nocturno Blathela z Cairn, který se odlepil od okna a přiřoural se k druhům semknutým nad mapou jižního Nordwaitihu.

“Dědek měl pravdu. Je mi o fous líp”.

“Bolbuchovi věř”, řekl trpaslík a usmál se širokým úsměvem, který odhalil několik málo zbývajících zubů, “Mluví z něj moudrost stáří”.

* * *

Nurnská družina snad už definitivně opustila suterskou věž i osiřelý vojenský tábor přímklý u jejích zdí. Jeli v mlčenlivém zástupu na čerstvých koních, kteří kupodivu hodiny odlovení ve zdraví přežili. Do jednoho. Vozů se definitivně vzdali a ani vůdce tento počin nerozporoval. Vpředu jel stopař Milo Pelíšek a vedl druhy neomylně k cestě na známou již paseku, místo nedávných krvavých masakru. Přibíječů. Nurnští však nechtěli jítřit vzpomínky, navíc mrtvolý již musely být tou dobou poseté hejny much, proto nadohled paseky zabočili lesem ostře k západu. Minili dojet k hlavní albarethsko-eralanské obchodní cestě a tu kopírovat lesem směrem k jihu. Přímo po cestě se jet neodvážili. Mohli by někoho potkat, a pokud by se tak stalo, muselo by dojít k dalšímu zbytečnému masakru. Byli to přeci Přibíječi. Štvanci. Nemohli důvěřovat žádné živé duši. Lesem museli Nurnští jet na koních krokem, terén rychlejší postup neumožňoval. Někdy po polednách, kdy zaslechlí vzdáleně šumění řeky, překročili cestu a pokračovali k říčnímu břehu druhou stranou lesa a o poznání hlouběji.

“Smrdí to tady jako puklavý vejce”, ohrnul nos Dwany Růžička.

Před Numskými v nepříliš širokém korytu plná obých balvanů okrové barvy tiše plynula Vroucí Hallem, řeka, jež někde tam na východě v hloubi hvozdu, jak říkala mapa kraje, vytékala z širých vod Vřícího jezera. Voda v řece byla zjevně teplá, kalná a plná símých bublinek, jež vzlínaly z peřejí a byly příčinou jevu, který v železe zakutý hobit popsal jako puklavé vejce. Nad hladinou ležel jemný příkrov páry a nezdálo se, že by v řeka mohla ukrývat nějaký život. Břehy byly bahnitě a zjevně se na nich nedařilo rostlinám. Měkké bláto díky své nahotě odhalovalo značné množství zachovalých stop lesních tvorů.

“Pojďte sem!”, ozval se Milo Pelíšek, když seskočil z koně, “Tohle jsem ještě neviděl!”.

Ukazoval na veliké okrouhlé řápoty.

“Určitě to umí plavat... a dobře.

Koukněte, to jsou plovací blány... Jako vod nějaký vobří žaby nebo ještěra mi to připadá...”.

“Haterie?”, položil řečnickou otázku Dwany.

“Co je haterie?”, zeptal se hobit z tuřínových polí.

“To si ani nepřej vědět”.

Nechali stopy stopami a pokračovali obezřetně proti proudu. Hledali brod nebo nějaké bezpečnější místo, kde by mohli řeku překonat na druhou stranu. Po nějaké míli pochodu přebrodili a pokračovali v původním směru tam, kde tušili Vřící jezero.

* * *

Vřící jezero bylo ohromné. Nad vodami jako poklice nad hrcem ležel příkrov oparu, takže na druhou stranu nebylo možné dohlédnout. Břehy byly mrtvé a bahnitě a z příbřežní vody smutně čněly zčernalé a pokroucené pahýly stromů. Zdálo se, že od dob, kdy ony stromy bývaly živé a zelené, musela dosahat vodní hladina níž, než tomu bylo dnes. To ale nebyla skutečnost, která Numské zaujala. Zaujalo je něco jiného, proč zarazili koně a v naprostém tichu zírali tím směrem. Na břehu se líně pohybovala dvě obrovitá stvoření s vlhkou kůží pokrytou bradavicemi. Haterie.

“Já to říkal”, hlesl Dwany Růžička.

Milo Pelíšek zíral jako u vyjevení. Něco takového ještě neviděl.

“Tak pánové”, ozval se Otakáro, “Tady končí veškerá sranda”.

Zoltar Zemikosa zavelel k opatrnému stažení hlouběji do lesa. Pustit se do křížku s obávanými stvořeními se mu pro nic za nic nechtělo. Kdyby haterie trůnily na hromadě magického bahna, to by byla jiná, ale tohle čpavě bahno magií nezaváňelo. Na to měl vůdce Numských čich.

* * *

Bylo pokročilé odpoledne, když

utrmácení Numští s jezerem kdesi hodně daleko po pravici došli do míst, kde se v hlubokém lese začaly pozvolna zvedat jakési kopce. Začali hledat vhodné místo pro rozbití tábora, kde by přenocovali. Po nějaké době hledání vůdce vybral místo u velikého vývratu starého dubu, kde byli jakž takž krytí balvany.

“Tohle jsou Vyboulský kopce”, přečetl Zemikosa z mapy, “Táhnou se až k jezeru. Za nima by měla být Vyboulská slat’ a mezi tím se dá podle všeho očekávat Katadhin”.

“Katadhin ale má ležet až u jezera”, namítl Bolbuch.

“Tak se sem podívej... Tady... Tady to bude... Cejtim to v kostech...”.

Menhorian Blathel se tiše svezl pod strom vedle svého batohu. Vypadal zbědovaně.

Numští uvázali koně do kruhové obrany a vybalili houně.

“Jakoubek na hlídku u vejvratu”, zazněl vůdcův příkaz, “A Al-Rahem...”.

“Jasně”.

“Al-Rahem půjde na obhlídku, jestli ta Katadhin je skutečně tam, kde si myslím, že je”.

“Přesně to jsem čekal”.

“Nevím, jestli by se tady Rahem měl poflakovat sám, když se tady potulují ty haterie”, namítl praktický Otakáro Vesta.

“To je pravda. Půjde s ním Milo Pelíšek. A Menhorian je znevídatelní... Menhoriane?”.

“Všecko slyším”, kníkl bledý kouzelník takřka neslyšně.

“Uděláš to?”.

“Ale jo... Snad jo...”.

Průzkumníci se připravili k odchodu, a aby se neztratili, drželi se navzájem volného lana.

“Chlapi!”, přitočil se k nim vůdce,

“Dejte bacha. Může to být nebezpečný. Když se něco jednomu stane, druhý musí donést zprávu. Jasný?”.

“Jasný”, odvětili neviditelní sborem.

“Tak hodně štěstí”.

Haterie

Průzkumníci kráčeli divokým lesem, velmi hlubokým a temným. Těchto míst se sekera dřevorubce nedotkla, a pokud snad, tak od té doby uplynuly věky. Zem pokrýval bujný podrost divokého maliníku a ostružiní, Milo s Al-Rahemem museli přelézat padlé stromy a provaz, jehož konce svorně drželi jako svatou insignii, se co chvíli o něco zachytil. Nemluvili, pronikali lesem pomalu a dávali pozor na jakékoli podezřelé zvuky. Vyboulské kopce zanechali v zádech a po levici, napravo tušili vody jezera. Mířili na východ. Na

cestě už byli aspoň hodinu, když asi třicet sáhů od nich zapraskal podrost. Okamžitě znehybněli.

Spatřili obrovitou hlavu haterie, která nozdrami plnými chuchvalců hleny nasála vzduch a vydala táhlý skřek. Potom pomalu otočila hlavu směrem k nim.

“Vidí nás”, špitl Al-Rahem.

“Nemůže nás vidět”, procedil skrze zuby Milo Pelíšek.

“Říkám ti, že nás vidí”.

Milo Pelíšek zpocenou rukou nahnátl flakónek, který měl připravený v kapse, a pevně jej sevřel v dlani.

Haterie najednou vyskočila a začala se hnát směrem k nim. Hleny jí divoce chlístaly z rozběsněné tlamy na všechny strany.

“Padáme!”, křikl Al-Rahem, “Každej na jinou stranu, ať sežere jen jednoho!”.

Milo Pelíšek poznal, že přítel pustil lano. Po vzoru Assuaence se vydal na bezhlavý úprk. Cítil běsnící haterii v zádech a už si byl jistý, že bestie si vybrala jeho a že se valem přibližuje. Hobit měl příliš krátké nohy a jeho tělo bylo příliš tlusté, aby jí mohl uniknout. Přesto běžel, běžel pryč. A potom, když už cítil její smrdutý dech takřka hmatatelně, horečnatě vypil flakón.

Hobitovo tělo krátce nabylo tvarů, aby vzápětí zplynatělo do narůžovělého obláčku, který pozvolna stoupal vzhůru, hnán lehkým vánkem. Zhmotnil se i jeho ranec, ale ten naopak zuchl se zachřestěním na zem včetně hobitových svršků. Ozvala se detonace.

* * *

Al-Rahem se zastavil v dostatečné vzdálenosti, když si byl jistý, že jej hladová haterie nesleduje, a zhluboka dýchal. Byl přesvědčený, že Milo Pelíšek nemá šanci, a když se ozval ten výbuch, považoval jej za definitivní tečku za hobitovým bytím na tomto světě. Život průzkumníka je těžký a bývá lemován osobními oběťmi, což si mnozí neuvědomují. Pokřčil rameny a vydal se na cestu plnit úkol, kterým jej vůdce pověřil.

Že se blíží k cíli, poznal o třičtvrtě hodiny později dle nesporných známek lidského zásahu. A potom se před ním zjevila široká bahnitá mýтина, vymýcený pás krajiny, táhnoucí se od Vyboulských kopců až ke břehům jezera. Al-Rahem zajásal. Našel ji, proklatal Katadhin. Vlastně oproti očekávání vypadala bídně. Jednalo se o dílčí opalisádovaná prostranství, propojená přístupovými koridory, jež chránily také palisády. Al-Rahem zcela nechápal účel těch míst, ačkoli mu bylo na první pohled jasné, že Katadhin nebyla vystavěna pro krásu, ale pro funkčnost. Palisády byly postaveny z hrubě otesaných kmenů nesterélní délky a tloušťky a Assuaenci bylo jasné, proti čemu mají chránit. Všeude

kolem v blátivé půdě i na tu dálku viděl zřetelné stopy haterií. Musil je lákat ten všudypřítomný zápach, ve kterém rozpoznal pach živočišné hniloby. Al-Rahem nebyl alchymista, takže nepoznal, že to, na co shlíží, jsou sanytrové jámy. Čtyři haterie, které z rozsochy stromu zahlédli uvězněné uvnitř jednoho z opalisádovaných prostranství v jakémsi kruhovém výběhu rozděleném do čtyř oddělených sekcí, mylně považoval za ohočená zvířata v moci Armidenců. Považoval odporná zvířata za náhražku hlídacích psů.

Al-Rahem slezl ze stromu a vydal se ztéci Vyboulské kopce, aby měl lepší výhled. Postupně rozeznal lodice, ukotvené v provizorním přístavišti, a mola vybíhající do vody. Přístav byl chráněn palisádami, jež trčely i z vody, a prostup ven byl zajištěn vraty. Z funkčního hlediska bezpečně určil, že jedno z chráněných prostranství slouží jako pila a z tohoto místa se dřevo přenáší k milirům, jejichž dým stoupal k obloze. Koridory, spojující jednotlivá pracoviště a tvořící vlastně uzavřený netvárný mnohoúhelník, oddělovaly od vnějšího světa chudou pastvinu, kde mezi žalostným pažitem hladově bučelo na kost vyzábělé stádo skkotu. Co se týče osob, průzkumník zaznamenal pohyb asi pěti lidí. Katadhin vypadala vcelku osiřele, ale Al-Rahem si byl vědom, že ji nespatřil celou. Minimálně jeden koridor stoupal kamsi mezi kopce, kam už se nedostal. Slunce se začalo povážlivě sklánět k horizontu.

“Nejvyšší čas to votočit”, zamumlal si Assuaenec pro sebe, “Jestli mě na cestě zastihne soumrak, je se mnou konec”.

* * *

Jakuba Pozlátko na hlídce vyrušil podezřelý šramot. Potom si všiml podivného bílého zvířete, které se proplétalo mezi kořeny a větvemi padlého stromu. Zvíře působilo neobraněné.

“Haterie to nebude”, pomyslel si, “Snad rosomák nebo nějaké bledej přízrak z bažin... Ale spíš rosomák...”.

Zacílil a čekal. Jakoubek byl vášnivý lovec. Pořád mu na tom tvorovi bylo něco divného. Přelézal kmen stromu zadnicí napřed a... neměl ocas.

“Bezchvostej rosomák...”, stiskl zuby Jakoubek.

Jenomže to stvoření zuchlo do podrostu, ztopořilo se na zadní a syklo: “To jsem já...”.

“Kdo, já?”.

“Milo. Milo Pelíšek”, štkal uzardělý hobit, dlaněmi si kryl ohanbí a stydlivě přeběhl těch několik sáhů k vartujícímu kamarádovi.

* * *

“Tak pánové, něco vám vedu!”, zubil se

na celé kolo Jakub Pozlátko, když nakráčel do ležení, “Les vydal děsivý tajemství!”.

Oči družiníků ulpěly na nahém hobitovi, který cupital za ním. Jehličí jej píchalo do chodidel, a tak se jevil, že tančí.

“Co se ti, u všech bohů, přihodilo?”, zeptal se Otakáro Vesta.

“Narazili jsme tam v lesích na haterii. A nezbejvalo než vzít kramle”, odvětil zkormouceně Pelíšek.

“A vona z tebe strhala šaty. Cejtila z tebe rujnýho samce, jó?”, zakroutil hlavou vůdce, “Na tohle ti neskočím”.

“Honila mě a mále mě sežrala. Stihl jsem na poslední chvíli vypít mlhovinu”.

“Aha. Takže tvý věci zůstaly v lese a vona je sežrala”.

“Pelech nes na zádech dost družinový kořisti. Měli bysme se tam vrátit a zachránit, co se dá”, připomněl trpaslík Bolbuch.

“Jestli to sežrala, to nevím”, odvětil Milo, “Ale co vim jistě, tak ten můj nešťastnej bágl vybuch”.

“Jak vybuch?”.

“Vod těch vohnivejch hlín, co v něm byly nacpaný”.

“Bohové!”, zaštkal alchymista Vesta, “Já ti, vůdče, říkal, že Milovi žádnou hlínu přidělovat nemáme, že s tím neumí zacházet!”.

“Jedna bouchačka není nebezpečná”, ohradil se vůdce.

“Já měl tři”, přiznal se Milo, “Jednu od Vesty a dvě vlastní”.

Při pomyšlení, že Milo se po celou dobu pohyboval v řadách družiny s tak nebezpečným materiálem, Nurnští zbledli.

“A kde je Rahem?”, vzpomněl si Zoltar Zemikosa na chybějícího družiníka.

“Nevim. Roztrhli jsme se”.

“To ses ani nesnažil mu nějak pomoci?”.

“Ne”.

“Dejte tomu nemehlu někdo nějaký hadry a jdeme zachránit, co se dá”, rozkázal vůdce.

Na místě silného výbuchu našli Nurnští dílo zkázy. Pelíškovy osobní věci byly rozmetány po okolí, něco bylo rozslapané a ožvykané od haterií, něco poškodila detonace. Malé předměty v hustém podrostu nenašli vůbec. Milo nebyl nad ubohou hromádkou toho, co zbylo, dalek pláče. Jedno ale bylo jisté. Po stopě Al-Rahema se obě haterie, neboť se tu musela po Pelíškově útěku objevit ještě jedna další, nevydaly.

“Půjďme po stopách Al-Rahema?”, optal se Dwany Růžička.

“Ne. Vrátime se do ležení”, opáčil vůdce

Zemikosa, “Rahem se o sebe postará sám”.

Assuaenec se v táboře s vypětím sil objevil až po soumraku. Byl rád, že Milo Pelíšek je mezi živými. Vypověděl zvědavým pardům, co zjistil a jak vypadá ta část Katadhin, co měl možnost obhlédnout. Na kusu pergamentu při svitu lucerny načmáral skicu a upozornil na všechny zajímavosti, které za hodné popisu považoval.

“Jseš na slovo vzatej prozkoumávač, to je pravda”, řekl s vážnou tvářící vůdce, když Assuaenec dovyprávěl, “Ale to, cos udělal, je neopustitelný”.

“Co jsem udělal?”, optal se nechápavě Al-Rahem.

“Nechals ve štychu Mila Pelíška. Družiníka. Družiník je na prvním místě. Měl ses o něj postarat”.

“Byli jsme neviditelný. Roztrhli jsme se. Nešlo nic dělat...”.

“Je to neopustitelný, povídám. A navíc měl na zádech spoustu kořisti, rozumíš? Spoustu!”.

Al-Rahem se urazil a zalezl pod deku. Přičapl k němu Bolbuch a chvíli si rozprávěli. Pak náhle Assuaenec vstal a přeběhl k místu, kde si Zoltar Zemikosa připravoval hnízdo. Hnízdo říkal uspořádání osobních věcí na noc.

“Tak já se tady dřu, nastavuju kejhák, a ty mě za to přede všema sjedeš jak malýho kluka!”, rozohnil se Al-Rahem na vůdce.

“Je to nevopustitelný a basta...”.

“Neměříš stejným metrem, Zoltare! Bolbuch mi teďka řek, žeš sám odmít jít mě hledat, i když tě o tom ostatní přesvědčovali! Že prej si poradím sám! To je snad úplně stejná situace, ne?”.

“Ne”.

“Víš ty co?”, zařval Al-Rahem vzteky celý rudý, “Běž do řiti”.

“Ale tak, chlapi!”, ozval se trpaslík

Bolbuch z druhé strany tábora, “Vyzývám vás všechny ke klidu!”.

Útok na Katadhin

Ráno byl budíček vyhlášen velmi časně, a to ještě za hluboké tmy. Ležení spáčů obešel osobně starý Bolbuch, jemuž v jeho letech vstávání nečinilo obzvláštní potíže. Dědek chvíli postál nad Al-Rahemem, který si neochotně začal cpát věci do tlumoku.

“Raheme, řekni mi, jakěj maj podle tebe ty katadhinský stavby význam?”.

“Nezdálo se mi, že by měly nějaké zvláštní význam”, odvětil mžourající průzkumník.

“Všechno musí mít nějaký význam”.

“Potom já ho teda neznám...”.

Nurnští se loudavě srotili u vůdcova hnízda, kde Milo Pelíšek zatím rozproudil debatu, že by bylo dobré vyrazit na lov haterií a všem rozpárat břicha. Měl utkvělou představu, že by se tak mohl dostat alespoň ke zbytku svých poztračených věcí. Není divu, že bláznivý nápad naivního venkovana se nesetkal s pochopením. Bylo rozhodnuto, že družina se přemístí na dosah Katadhin, odkud bude proveden poslední průzkum před útokem. Menhorian Blathel a Schimone Rybář zůstanou zde a pohlídají koně. A pohlídají také kořist, která bude pro všechny případy zakopána. Kopání jámy se ujal Milo Pelíšek. Nurnští pod vedením stopaře, který sledoval včerejší Al-Rahemovu stopu, vyrazili za rozbřesku.

Provizorní ležení bylo zbudováno asi sto padesát sáhů od katadhinských palisád na protilehlé straně od jezera v hloubi lesa. Al-Rahem předtím družiníky trochu provedl po okolí a Nurnští okulem nahlíželi na zajímavosti, označené průzkumníkem. Od včerejšího večera se mnoho nezměnilo, až na to, že bylo za palisádami spatřeno více Gworů a jejich strážců.

“Účel toho, cos viděl, je víceméně zřejmý”, prohodil Vesta k průzkumníkovi, když se Nurnští vrátili do relativního bezpečí ležení, “Je tam pila, která zásobuje milife. Páleji tam uhlí”.

“To jsem pochopil”, odvětil Assuaenec.

“Ale už nevíš, že dřevěný uhlí je přísadou černého prachu. Na jeho výrobu dál potřebuješ síru a sanytr”.

“Nalezíšť síry by tu někde mohlo bejt”, poznamenal Jakoubek, “Jezero čpí sírou na sto honů”.

“A ten sanytr, co to je?”.

“Sanytr se vyrábí v sanytrovejch jámách.

Tam dole jste je viděli. Do sanytrovejch jam se hází bahno s fekálama a nechá se zamřít. Sanytr potom krystalizuje na povrchu a sbírá se. Je to docela věda. Chlapům, co tomu rozuměj, se říká sanytrníci. Takže ty haterie tam dále chovaj nejspíš kvůliha fekálu”.

Nurnští mnoho nechápali a kupodivu ani alchymista Zemikosa ne. Zemikosa byl spíš na obcování s demony. Ale Otakáro Vesta si byl vcelku jistý.

“Říká se, že takovej na slovo vzatej sanytrník pozná správný zamření sanytrový jámy po čuchu a hlavně po chuti”, dodal Bořimec.

Nebyla to vábná představa. Nurnští se dohodli, že Al-Rahem provede poslední průzkum se zaměřením na zbylé neprozkoumané části Katadhin.

“Hlavně buď vopatrněj”, pravil Bolbuch, “Nikam nepospícháme. Jdi na jistotu”.

“Jo”.

Celý zbytek dne Nurnští prohnípali ve

stínu lesa. Navečer se vrátil Al-Rahem s klouby rozdrásanými od lezení ve skalách. Začal padat soumrak.

“Potvrdilo se to, co říkal Vesta”, oznámil udýchaně, “Jedna ta palisádovaná cesta vede až k bažinám. Jsou tam takový bublavý jezírka a kolem nich je to simě žlutý. Stačí jen hrabat”.

“Mofety”, doplnil Vesta, který většinu vzdělání získal na železnohřbetském Vysokém učení alchymistickém v Bořimsku, “Říká se tomu mofety. Armidenci tady maj všechno, co potřebujou”.

Al-Rahem si vyžádal od Dědka erární pergamen a nakreslil, co viděl v horách. Označil to za srdce Katadhin a zakreslil roklinu a v ní palisády, rozdělující prostranství na několik částí. Dle přístupových vrat a palpostů pro hlídky soudil, kde jsou ubikace mužstva a centrální vývažovna, a kde naopak baráky dělníků a vězňů. V roklině objevil i tavicí peci a další užitkové budovy. Celá Katadhin jevila se být vystavěna z hrubě tesaných klad, průzkumník nikde neobjevil žádný kamenný objekt.

“Z toho, co jsem viděl, může tam být maximálně deset chlapů ve zbroji”, dokončil Assuaenec vyprávění, “Teda nebejt tady tý díry do skály a těch skalních oken”.

“Jakějch zase voken?”, zhrozil se Jakoubek.

Al-Rahem vysvětlil, že Katadhin musí zabíhat do skály a skrývat další netušené prostory uvnitř. Upozornil, že ve výšce nějakých osmi sáhů nad dnem rokliny se táhne řada skalních oken s velmi dobrým výhledem na dění tam dole.

“Dobře. Víc toho asi nezjistíme. Takže pudeme na šturm”, řekl Dědek a vysvětlil bojovou formaci a strategii. Zoltar Zemikosa nechal plán útoku na něm. Bolbuch šturmu rozuměl a navíc vůdci už nápadly dávno došly. Ani se tím nějak zvlášť netajil.

“Odkud tam vlítnem?”, zeptal se Dwany Růžička.

“Přelezeme palisády nalevo od těch sanytrovejch jam. Vykydlíme nejprv jámy a potom zaútočíme na pilu. Dál se uvidí, jak to půjde...”.

“Do vejkalů nelezu...”, zavrtěl hlavou Korman Zlotě.

Nurnští počkali na tmou a potom přeběhli prostranství. Věděli, že na pile se ještě pracuje a u jam samotných byl také nějaký pohyb. Zaslechli, jak ozbrojenci honí mukly do houfu. U palisád Al-Rahem zahákl kotvičky s navázanými lany, aby se Nurnští dokázali rychle dostat na druhou stranu. Tak se také v naprosté tichosti stalo. Útok byl veden dle plánu a trpaslík Bolbuch s šermířem Růžickou vyřídili ostrahu sanytrovišť tak rychle, že ani

nestihla zvolat na poplach. O mukly se postaral Al-Rahem a naléhavě jim vysvětlil, jak se věci mají. Od té chvíle Nurnským v patách kráčel zvětšující se hrozen osvobozených vězňů, kteří vyděšeně očekávali, co z toho všeho nakonec vzejde.

Dalším cílem byla pila, o jejíž ostrahu se postaral Zoltar Zemikosa s Al-Rahemem. Opět vše proběhlo bez jediného výkřiku a Al-Rahem se chopil proslovu k vězňům. Vysvětlil, jak se věci mají a jaké chování se od Gworů, pokud chtějí přežít a vrátit se svobodně domů, očekává. Za to si vysloužil jejich nehynoucí respekt, ti nebožáci jej obklopili a tlumeně brebentili. Z jejich mluvy, ačkoli jí zbla nerozuměl, Al-Rahem pochopil, že jej považují za hrdinu a osvoboditele. A to mu dělalo dobře.

“Teď nás čeká ta roklina. Měli bysme se skrejt mezi Gworama a dělat, že se vracíme z šichty”, řekl Bolbuch, “Rahem, Jakoubek a Zemikosa budou dělat eskortu”.

Zcela správně trpaslík usoudil, že je tma a ostraha brány do rokliny nerozezná Armidence od Nurnského. Ti, které dosud poslali na onen svět za Denzírem Bělostným, žádné uniformy neměli a jejich výzbroj působila různorodě a neuspořádaně. Tak vybral z řad družníků muže lidské rasy.

Zemikosa s Al-Rahemem šli včele průvodu a řvali na vězně, ať zrychlí tempo. Zezadu jim o to hlasitěji přizvukoval Jakoubek a výkřiky zpestřoval jadrnými nadávkami. Hrozen mužů se hnál opalisádanou stezkou do kopce směrem k bráně. Strážce nepojal žádné podezření a bez reptání otevřel. To bylo to poslední, co na tomto světě stihl vykonat, protože vzápětí jej Al-Rahem se Zoltarem svorně zamordovali. Potom Nurnští otevřeli vrata do táborového ležení mužstva a jako lavina proběhli roklinou. Armidenci se taktik stihli hotovit k neorganizované obraně, ale ani to nestačilo. Bylo pozdě. Nurnští si probili cestu k vývažovně a dorazili zbytek překvapených vojáků. Zatím šlo všechno nad očekávání hladce, ale tady už se střet neodehrál v takové tichosti, jako dole u jezera. Bolbuch odeslal Al-Rahema hlídkovat u brány a zbytek obsadil vývažovnu. Nurnští vzali do zajetí vzdávajícího se kudůka s vystřeleným okem, který, jak se zdálo, patřil k sanytrníkům. Stihl říci pouze, že se jmenuje Rachtan Síra, a už mu Milo Pelíšek poutal ruce konopným provazem. Kuchaře Nurnští shledali nepotřebným a starý trpaslík vydal příkaz k jeho popravě. Jakoubek bez reptání udělal svou práci a bezvládné tělo kuchařovo nacpal do kotle.

“Aspoň se vohřeje...”, usmál se družinový kat, “Noc je kapánek chladná”.

Potom se zvenčí rozlehl křik Al-Rahemův, jenž varoval na příchod armidenských posíl z nitra skály. Bolbuch taktak stihl zavelet mužstvu ke kvapnému ústupu k bráně. Tam se řada

nurnských bijců tvrdě srazila s katadhinskou elitou. Šlo o čtyři cvičené a znatelně ostřílené muže, kteří vládli zbraní jako málokdo tady. Vedl je jistý Wallariad Ollach, střežitel katadhinské brány.

Bolbuch s Dwanym Růžičkou neohroženě ucpali vstup, o zbytek prostoru se o pár kroků zpět postaral Zoltar Zemikosa a Jakoubek. Za nimi střelci v zastoupení Otakára Vesty, Al-Rahema a Mila Peliška pálili všude tam, kde měli jistotu zásahu a míra ohrožení někoho z vlastních zdála se být mizivou. Dwany Růžička s Bolbuchem však díky této taktice byli vystaveni přesile. Dwany povážlivě zakolísal a krev se mu vytratila z tváře. Naopak Bolbuch po tvrdě ráně začal slintat do vousů a oči se mu podlily krví. Ačkoli situace jevila se být na pováženou, přesto štěstí zůstalo stát na straně Nurnských a brzy bylo dobojováno. Bolbuch se svezl na zem a ztěžka oddychoval. Dwany mlčel. Mlčel často, ale toto mlčení bylo zatvrzelé a děsuplné. Hobit byl na dně se silami, ačkoli se zdráhal to přiznat. Al-Rahem nervózně přelétl pohledem skalní okna, z nichž vycházelo světlo. Žádný pohyb ale nezaznamenal.

“Už dál nemůžu”, odušil starý trpaslík, “Jsem v koncích s dechem”.

Dwany Růžička hleděl nepřítomně do temnoty. Gworové obklopili Al-Rahema a takřka neslyšně ševalili. Milo Pelíšek ohledal mrtvé a jediného přeživšího spoutal.

“Vozbrojte se, kluci gworský”, pravil Bolbuch k ševalicmu zástupu a pokynul hlavou ke zbráním mrtvol, “A teď jdeme osvobodit vaše soukmenovce”.

S tím odkráčel k vratům do časti vyhrazené vězňům a odšoupl závoru. Nurnští se vhrnuli na plac. Na konci prostranství se tyčila temná silueta vězeňského baráku.

“Vylezte ven! Všichni muži!”, křikl Bolbuch silným hlasem.

Z ubikace počali vylézat zubožení a na smrt znavení Gworové a utvořili vyrovnanou řadu. Zřejmě tomu tak byli zvyklí. Bylo jich sedmnáct.

“Jste osvobození!”, zvěstoval trpaslík užaslým muklům.

Potom vydal příkaz, ať jdou na kutě, a požádal ty ozbrojené, ať se k nim přidají. Al-Rahem jim rozdál přiděly jídla.

“Měli bysme vlízt do tý řury ve skále a ujistit se, jestli tam někdo nezůstal”, ukázal Otakáro Vesta na dosud prosvícená skalní okna.

Nurnští utvořili šik a vechali se do skály. Šli stoupající chodbou. Byla to štolá vystřelená v kamení. Všechno zde bylo velmi hrubé, o krásu výtvaru stavitelům rozhodně nešlo. Prostory ve skále nebyly rozsáhlé a Nurnští brzy seznaly, že skalní objekty jsou prosty Armidenců. V chudých

kobkách nalezli příbýtky dnes už mrtvého velení a prostornou jídelnu. Ve veliké přírodní jeskyni stál osířelý palpost a ze skály vyvěrající voda napájela uměle zbudované jezírko. Byl to zdroj čisté vody. A stála tu třetí z bran, Katadhin. Brána byla zavřená. Zoltar Zemikosa vyňal z pochvy dýku a vyloupal surové azuriony.

“Co teď?”, zeptal se Dwany Růžička.

“Navrhují podívat se na tu jejich dílničku”, navrhl Otakáro Vesta, “A potom bysme mohli se jít trochu prospat. Myslím, že to každé z nás docela potřebuje”.

Když Nurnští pochodovali směrem k poslední části rokliny, kterou neprozkoumali, zaslechli z dálky zděšené bučení krav.

“Proč tolik bučeji, krávy blbý?”, ozval se udýchaně Al-Rahem.

“Možná je zapomněli podojit”, odpověděl Milo Pelíšek, kluk z vesnice.

“Nebo je už nemá kdo podojit”, uchechtl se Jakub Pozlátko, “A vony to vědějí, a proto tak bučeji”.

Nurnští si prohlédli velikou dílnu, již vévodila obrovská rovná plocha z utahovaných prken na způsob stolu.

“To je sušička”, ozřejmil alchymista Vesta a kolega Zemikosa přitakal, “Suší se na tom černej prach”.

A dál Otakáro učinil přednášku, k čemu slouží dva z takových jakoby obřích vinohradných lisů, což byly vlastně ruční mlýny na drcení uhlí a síry, a další dva jakoby také lisy, což byly hnětače. Vysvětlil, že k výrobě černého prachu užívá se sanytru, síry, dřevěného uhlí a vody. V jednoduchosti vyloužil, že nejprve je třeba jednotlivé přísady rozemlít na vhodnou a zamýšlenou padrt'. Míra hrubosti padrti závisí na zamýšleném použití hotového výrobku. Potom se vše důkladně smísí ve vhodném poměru s vodou, aby nedošlo k zážehu. Nakonec se hmota vyloží na sušičku a nechá se vyschnout.

“To je celé tajemství”, dokončil Otakáro Vesta jímavý výklad, “Jenom jednu věc je třeba mít pořádku na zřeteli”.

“A to jakou?”.

“Při výrobě ani sušení se hmota nesmí dotknout kovu. Proto je tady taky všechno dřevěný. Kdyby třeba ten vál byl z plechu, buchne vám to pod rukama, ani nevíte jak”.

Na celé stavbě bylo patrné, že se tu sice nějaký černý prach vyrobil, ale běžný provoz dílna ještě nezažila. Za budovou druzi objevili už jen dvě vyhaslé pece s měchy na tavbu železa. Materiál k tavbě byl složen v ingotech vedle hromady uhlí.

Nurnští se vrátili zpátky do kuchyně a podrobili výslechu zajatého sanytrníka. Byl to

alchymista odněkud z Kostence a Armidenci jej najali skrze jistého Podžinka. Tady měl na starost výstavbu dílny. Potvrdil, k čemu dílna slouží a jaký mají význam jednotlivé její části. Potom vyloužil užaslým Nurnským, jak se zde vyráběl sanytr. V sanytrových jamách se nechávalo zamřít na fekálie bohaté bahno, které produkovaly uvězněné haterie dole u jezera. Když byly dobře živěné, produkovaly kvalitní úrodné bahno pro zamřetí v sanytrových jamách. Krmené byly vším živočišným, co bylo po ruce, ale hlavní složkou potravy byly krávy a nemocní či jinak pro práci již neužiteční Gworové.

“Jak se pozná, že je obsah sanytrový jámy správně vyžrálejší?”, zeptal se alchymista Zoltar.

“Po sanytrnickým čuchou, přáteli”, odvětil Rachtan Síra, “Ale hlavně po chuti. Chuť je sanytrníkův veledůležitý smysl”.

“Fujtajbl”, uplivil si zhnuseně Jakub Pozlátko.

“Nekaboň se, Jakoubku, a dojdí vodkráglavat toho svázaného vojáka”, otočil se na Pozlátku vůdce, “ale tady nebudeme potřebovat”.

Jakoubek vzal cep a vyšel do tmy. Za chvíli se rozlehly roklinou dva tupé úderý.

Zoufalý nabíječ

Poslední Armidenec, který překvapivě a drtivě noční útok na Katadhin přežil, byl zoufalý. Jmenoval se Virbalat Sívý a byl to nabíječ bran. Kouzelník. Člověk. Měl hlavu neúměrně velkou tělu. Připomínal přerostlé dítě. A jako přerostlé dítě uvažoval. Přímochaře. Věřil, že ty cizáky dokáže vyřídí, když bude opatrný. A vyslouží si tak nehynoucí slávu nadřízených! Okamžitě, co byl vyhlášen poplach, vzal do zaječích a zneviditelně vztekle sledoval, jak jeho soukmenovci jeden po druhém padají do prachu. Nakonec s úděsem seznal, že zůstal sám. Rozhodl se pro poslední zoufalý čin. Doběhl dolů do údolí, přeběhl molo a otevřel vodní vrata do přístaviště. Věděl, že bestie přijdou. Každou noc je vábilo množství potravy skryté za palisádami. Když se ze zčeňené vody vynořilo první lesklé bradavičnaté tělo, udělal stopu směrem k vnitřní pastvině a otevřel výběh. Krávy vytušily smrtelné nebezpečí a rozbučely se. Virbalat Sívý se teleportoval ve směru, kde ležela roklina, a znovu se zneviditelněl. Opatrně kráčel do kopce a zžírala ho čirá nenávisť.

Krávy v údolí divoce bučely, ale postupně jejich zoufalé zvuky slably. Zoltar Zemikosa tomu nijak nevěnoval pozornost. V kravách se nevyznal a nabyl dojmu, že stádo pomalu usíná. Nurnští už také spali a on držel

hlídku nad zajištěnou branou do rokliny na úzkém ochozu bez zadního zbrlení. Měl nabitou kuši a mžoural do tmy.

Bylo něco po desáté hodině v noci, když se znenáhla dole před branou žlutě zablesklo a nic netušícího Zoltara zasáhl tlustý svazek žlutavých blesků. Když padal, zahlédl zhmotňující se tělo ohavného chlapa s nepřírozeně velkou hlavou. Lebka se mu leskla odrazem hvězd. Zoltar se třikrát zhluboka nadechl, pevně uchopil kuši, rychle se vztyčil a vystřelil. Pod branou však už nikdo nebyl. Nebýt dýmající hazuky v oblasti prsou a palčivé bolesti, snad by předchozí událost mohl považovat za živý sen, způsobený krátkým zadřímnutím. Ale sen to nebyl a Zemikosa začal křičet o pomoc.

Brzy dorazili Milo Pelíšek s Al-Rahemem a obsadili vartoviště. Zatímco Zoltar Zemikosa překotně vykládal, co se vlastně přihodilo, dostavil se i Bolbuch s ledabyle utaženým řemením na zbroji.

“Dyt’ tu nikdo není”, postěžoval si Bolbuch, když seznal, že vzduch je čistý, “No nic. Jdu vzbudit Vestu”.

Milo Pelíšek se natáhl na dřevěném ochozu a obratem usnul. Al-Rahem s vůdcem stáli s hotovenými kušemi a pátrali zrakem po čemkoli podezřelém. Asi po půl hodině Virbalat provedl teleportaci z alchymistické dílny, kde se skrýval, Nurnské hlídce do zad a zpražil Al-Rahema a Zoltara Zemikosa dalšími blesky. Spícího Mila si ze svého úhlu nevšiml. Zoltar se prolomil v křeči a otočil se. Al-Rahem dostal o poznání silnější mordu. Rána ho děsivou silou přirazila k předprsni a jak se Assuaenec hroutil k zemi, měl nutkavý pocit, že takhle vypadá smrt. Jenomže žil. Zachránil jej kortský azurionový přívěšek, který svazek energie pohltil. Virbalat se hotovil k dalšímu magickému úderu, ale Zoltar Zemikosa vystřelil. Al-Rahem jenom tak reflexivně stiskl spoušť. Dva šípy ošklivého muže s velkou hlavou dostihly dřív, než domumlal zaklínadlo. Vůdce Nurnských k jeho tělu vyslal ještě ránu jistoty. Assuaenec třetl oči a pořád se nemohl vzpamatovat.

“Pelechu, vstávej”, kopl Zoltar vztekle do podřimujícího hobita.

“Co se děje?”, promnul si oči Milo, “Už mám hlídku?”.

Potom si všiml prostřilené mrtvolky dole.

“Ale nic. Jenom že ty si tady klidně chrápeš, zatímco my dva jsme tu málem pocpčápali. Ty bys snad, Milo, byl schopnej zaspat i svojí vlastní smrt”.

Zemikosa byl na hlídce vystřídán Otakárem Vestou a Al-Rahem s bořimským hobitem zůstal, ačkoli spíš podřimoval. Do rána se nestalo nic zvláštního, až na to, že zaslechli bezpochyby pohyb haterie. Nebáli se jich, tady v roklině byli před nimi

v bezpečí.

* * *

Ráno Rachtan Síra potvrdil, že mrtvý kouzelník se jmenoval Virbalat sivý a byl to takzvaný nabíječ. Řekl také, že k tomu muži nechoval vřelý vztah a že byl záludný a nebezpečný. Navíc působil dojmem přerostlého dítěte a jeho náladové chování tomu napovídalo.

“Měli bysme vyhodit tu katadřinskou bránu do luftu”, navrhl Otakáro Vesta u snídaně.

“Dobřej nápad”, přitakal vůdce, “Ujmeš se toho?”.

“Jo”.

Že alchymista Otakáro úkol provedl svědomitě, poznali druzi ze skálou tlumené detonace o půl hodiny později. Mezitím už Al-Rahem vytahoval ze srubů mužstva slamníky a kladl je podél stěn. Polil je olejem a zapálil. Stejně bylo naloženo s dílnou, když odtud nurnští alchymisté vynesli dva malé pytlíky sanytru.

“Dojdu pro Gwory a dám jim svobodu”, řekl Bolbuch, “Pak už si musí poradit sami”.

“Jo. To je dobře”, souhlasil Korman Zlotě, “Ale měli by se předtím najist. Jsou hrozně vyzábli”.

Bolbuch se otočil ke kotlům. Z jednoho dosud čouhaly kuchařovy nohy.

“Jakoubku, prosím tě, uklid’ to svinstvo”, řekl trpaslík, “Já zatím roztopím pod tím vychladlý hovězím”.

“Tak jo. Za půl hodiny vyrazíme”, křikl zvenčí vůdce, který se kochal pohledem na hořící budovy, “Doběhnem ke koním v lese. Čekaj tam na nás Korman s Menhorianem. Tam se domluvíme na dalším postupu”.

* * *

Předtím, než otevřeli bránu z rokliny, Milo vylezl nahoru, aby obhlédl, zda je vzduch čistý.

“Jo, tak pánové”, křikl shora, “Snad to raděj ani nevtvírejte a pojd’te se prvně podívat!”.

Nurnským se naskytl pohled na sedmero haterií, které se na cestě vyhřívaly na sluníčku. Zoltar vydal příkaz k palbě, čehož se s chutí zúčastnil každý, kdo měl stfelnou zbraň. Než se nestvůry v hrůze daly na bezhlavý úprk, dvě padly mrtvé k zemi.

“Je dobře, že tu jsou”, řekl Dwany Ružička.

“Jak to, prosím tě, myslíš?”.

“Dokonají dílo zkázy, to mi věřte...”.

Nurnští chvíli počkali a srotili se do formace. Sanytrníka, spoutaného na rukou, se rozhodli vzít s sebou. Za nimi se v uctivé vzdálenosti srotili v neorganizovaném houfu Gworové.

“Poběžíme k tý pile. Tam přelezeme palisády”, ukázal na Al-Rahemově průzkumném náčrtku Zoltar, “Pokud se nám nějaká haterie nepostaví přímo do cesty, tak jí nebudeme řešit. Jasný?”.

“Jasný jako facka!”.

A jak se dohodli, tak učinili. Na žádnou haterii našťestí nenarazili. U pily opřeli několik klad o palisády a přeskakali na druhou stranu. Když šťastně zabíhali do lesa, všimli si Gworů, kteří po jejich příkladu přelézali hradbení.

“Hodně štěstí, Gworáci!”., ucedil jen tak pro sebe trpaslík Bolbuch.

“Nikdy bych, Dědku, nevěřil, že by mi mohli bejt elfové tak sympatický”, přiznal se Otakáro.

“Já taky ne...”.

Ke koním a netrpělivě vyčkávajícím kouzelníkům Nurnské dovedl stopař Milo neomylně.

“To je dost, že jdete!”, přivítal je Menhorian Blathel, “Už jsem si říkal, jestli se vám nemám vydat na pomoc”.

“Co ten blázen dělá?”, ukázal na dřepícího Schimona Korman Zlotě.

“Už hodinu takhle dřepí v tom svým magickým obrazci a nepřítomně mumle”, postěžoval si elf, “Není to zrovna zábavnej společník. A s koněma si taky zrovna nepopovídáš”.

Nurnští vyhrabali ze země pohřbenou kořist a pak se uradili, že se vrátí k Suterské věži, zajistí okolí a roztlučou armidenskou bránu.

Co s Andrachinem?

Milo Pelíšek vedl Nurnské hlubokým lesem a časem zjistil, že se úplně ztratil. Nehnul ale brvou a dál se tvářil, že přesně ví, co dělá. Na obchodní cestu narazili o kus jižněji odpoledne. Byli opatrní a kopírovali zpevněnou vozovou cestu vnitřní stranou lesa směrem k Eralanu. Museli jet na koních krokem, ale nebylo kam spěchat. Pozdě odpoledne se přiblížili k místům, kde měl les plynule přejít do širých eralanských plání. Zde v bezpečné hloubi hvozdu nakázal vůdce Nurnských rozbít ležení a vyslal znevíditelněného Al-Rahema na průzkum starých bojišť. Asi za hodinu byl průzkumník zpátky s varovným hlášením.

“Na Suter můžeme zapomenout!”, řekl stroze, “Všude jsou nordwaithtský vojáci”.

“Jak, všude?”, zeptal se vůdce.

“Prostě všude”, odvětil netrpělivě Assuaenec, “U mrtvoly můmaka, taky na pasece. Jsou prej i u věže”.

“Takže je jasný, že na věž můžeme zapomenout”, řekl Otakáro.

“A kdo si myslíte, že za ten masakr podle

nich může?”.

“Že by Přibíječi?”, zkusil to Milo Pelíšek.

“Správně. Pálí ti to, hobite”.

“Kolik jich tam je?”, zaškaredil se Zemikosa a pohládl jílec meče.

“Na to teda zapomeň. Viděl jsem jich minimálně šedesát. Že byli v plný zbroji, to už samosebou v takový přesile není důležitý”.

“Co teda budeme dělat?”, zeptal se Menhorian Blathel.

Vůdce mocně zapřemýšlel.

“Dobře teda. Když nemůžeme na věž, došlápnem si na Andrachina”, zamumlal temně.

“Cože?”, zavrtěl hlavou Vesta, “Ty ses snad dočista zbláznil! Na Andrachina zapomeň!”.

“Co je na tom špatného, že s ním chci zatočit?”.

“O Andrachina se, Zoltare, postaraj vlastní!”, křikl bořimský hobit, “Podělal všechno, co mohl! Andrachin je vlastně už odepsanej! Dostal úkol a selhal!”.

“Ne! Andrachin patří nám! Udáme ho”, snažil se jej přesvědčit Zoltar, “A až ho poženou z Nordwaitthu svinským krokem, počkáme si na něj v lese. Nebude nás to nic stát”.

“Kterej les, u všech bohů, máš na mysli?”, zamračil se Dwany, “A to si myslíš, že si tam někde sednem na pařez a budem čekat, jestli čírou náhodou nepojede kolem? A jak dlouho budeme čekat? Tejden? Měsíc? Rok?”.

“Udáme ho”, vedl si zatvrzele svou vůdce, “Budeme rozptýlený ve městě. Budeme číhat. Jako lovci, chápete? A až se hne, půjdeme za ním. A někde v lese ho v tichosti krocnem”.

“Já ti teda nevím”, řekl Bolbuch, ale bylo na něm vidět, že nechce vyvolávat konflikt.

“Ale já vim”, zatvrdil se Zoltar, “Chci pomstu. A prostředky na to máme. A chlapí, ještě jedna důležitá věc. Když ho krocne, budeme mít aspoň čistý svědomí”.

“Jdi do háje zeleného s čistým svědomím!”, ztratil nervy Otakáro, “Na nějaký svědomí ti kašlu!”.

“Víš ty co!? Běž do sanytrový jámy s těma svejma kecama, Otakáro!”.

Bolbuch se snažil uklidnit situaci a řekl, že ať se rozhodne jakkoli, zůstane k vůdci loajální. K zaujmutí stejného postoje vyzval i ostatní. A Jakub Pozlátko s vážnou tváří navrhl, že by osobně jel tedy domů, ale předtím by cestou v rychlosti Andrachina udal a zabil. A jelikož se debata točila v kruhu, rozhodl vůdce, ať tedy každý řekne nějaký návrh a potom o nich nechal hlasovat. A Nurnští se jakž takž dohodli, že nejlepší bude, když sepiší udání, které sanytrník Rachtan Síra doveze do

Daukenu a předá úřadům. A Nurnští zatím tou dobou budou už za hranicemi Nordwaithu.

“Pojede se domů...”, usmál se spokojeně Milo Pelíšek.

“Přežili jsme to!”, zavýskl Jakoubek a podal si s Pelíškem ruku.

“Nejsem si jistej, jestli trochu nepředbíháte událostem”, upozornil ty dva na nezpochybnitelný fakt Dwany Růžička, “Pořád jsme v Nordwaithu a říkájí nám Přibíječi...”.

“Máme ještě jeden malej problém”, ozval se Al-Rahem.

“A to jakej?”.

“Totiž, kdo sepíše to udání”.

To byla vážná připomínka. Každému bylo jasné, že vůdce psát neumí a že Dědek zase špatně vidí a má třaslavou ruku.

“No dobře”, řekl Otakáro, “Já to teda sepíšu, no...”.

Navečer byl Al-Rahem vyslán znovu na průzkum, aby zjistil, nakolik se situace změnila. Otakáro Vesta zatím v ležení úpěnlivě volil slova a skládal je na papír tak, aby připravovaný dopis pro vrchního nordwaithského vyšetřovatele měl jistou úroveň. Zoltar Zemikosa zatím odvedl stranou kouzelníka Menhoriana Blathela a o něčem diskutovali. Nurnští ty dva zvědavě šmírovali, snažili se zachytit útržek každého slova, ale přiblížit se k vůdci neodvážili. Vůdce začínal být totiž v nebezpečné ráži, a to bylo vždycky lepší držet se trochu dál.

“Co tam tak dlouho řešej?”, obrátil se Milo Pelíšek na přítele Jakoubka.

Jakoubek žvýkal stéblo trávy a jenom tak odevzdaně pokrčil rameny.

“Zemikosa mi vyjevil...”, ozval se vůdcův zástupce Bolbuch, “Že prej Menhorian má nějakej závratnej plán, jak doručit to udání. Tak to teďka probíraj”.

“To je skvělá zpráva!”, pravil Dwany, “Takže Zoltar s Blathelem to tady vyřídí a my zatím můžeme ject v poklidu domů!”.

“Já vytučil, že s udáním miní vojvoda vyslat Jakoubka...”.

“Jakoubka máme rádi. Ať si to zařídí Blathel”, zavrtěl hlavou Otakáro, zatímco kompletoval udávací dokumentaci, “O hlídače koní si můžeme dovolit přijít, o válečníka ne”.

“Na tom něco je...”.

“Stejně je to zvláštní”, rozvíjel myšlenku bořimský hobit, “Máme tři kouzelníky, a ti celou vejpravu nedělaj nic jinýho, než že hlídaj koně. A šéfem hlídačů koní je študovanej mág. No, bejt koněm, tak jsem asi šťastnej...”.

“Co furt máš, Otakáro?”, ohradil se Korman Zlotě, ořů hlídač.

“Já mám náhodou koně rád...”, hýkl Schimone Rybář, “Práce s nima není náročná. Rozhodně lepší, než umejvat hajzly na kolejích”.

“Každopádně Blathel má teďka plán...”.

“Já bych to nepřeceňoval”, řekl Dwany, “On se maximálně zneviditelní, odvede zajatce s písemnostma k první vojenské hlídce a potom se vrátí. Víc od toho nečekejte...”.

“A co tam teda ti dva spolu tak dlouho řešej?!”.

“Znáš vůdce... Chce to mít pod kontrolou...”, řekl Milo Pelíšek.

Adresováno vrchnímu vyšetřovateli Wirlachu Honysovi, Dauken

Vážený pane,

shodou okolností jsme zadrželi Váš oběžník, vydaný dne 8. travna 1077 v Daukenu. Vzhledem k tomu, že máme důvod domnívat se, že se obsah týká nás, jsme nuceni na jeho obsah reagovat a uvést všechny věci v něm popisované na pravou míru tak, aby se Vaše zajisté ctihodné pátrání ubíralo správným směrem.

Na území Nordwaithu jsme se ocitli shodou okolností v soukromé záležitosti, která se již vyřešila. Naše snažení nebylo nikdy namířeno proti Nordwaithskému království a nikdy nebylo naším cílem porušování zdejšího práva. Nikoli vlastní vinou jsme se ocitli ve víru událostí, během nichž jsme odhalili zločinné spiknutí proti království Nordwaith. Toto jsme schopni přesvědčivě prokázat.

Skutečnými pachateli všech událostí, které popisujete ve Vašem oběžníku, jsou osoby spjaté s Armidenem. Jejich hlavou v Nordwaithu je beze všech pochybností pan Andrachin, vyslanec Armidenské říše, využívající pohostinnosti krále Amlacha, a který pod rouškou diplomatické mise provádí nekalou činnost, jejíž podstatu jsme odhalili, jak následně vyplývá z přiložených důkazů, které Vám na znamení dobré vůle předkládáme.

Prohlašujeme, že nemáme nic společného s vraždami nordwaithských občanů ani s bytostí zvanou „zemní elementálio“. Všechny tyto činy mají na svědomí služebníci Armidenu, kteří jediní byli cílem našeho snažení, během něhož jsme zjistili závažné skutečnosti.

Území království Nordwaith bylo armidenskými vybráno, mimo jiné, jako surovinová základna pro výrobu výbušnin, sloužících armidenské branné moci pro expanzivní války. Za tímto účelem byli najímáni odborníci především v Kostenci a ve Wilfském království. Výroba trhavin měla probíhat v oblasti Vřícího jezera. Za účelem

dopravy osob a materiálu na dlouhé vzdálenosti armidenští zprovoznili starý systém „teleportů“, a to na třech místech. Na Draghanském hradě, v místě Staré věže (Suter) a konečně v místě zvaném Katadhin u Vřícího jezera. Příkladáme plánek s přesnou lokací těchto míst. Pod zámlinkou budování tzv. Chrámu zjevení dopravovali Armidenští do Nordwaithu zbraně a lidi, povětšinou maskované za mnichy. Vše řídila osoba jménem Andrachin, titulující se jako Vnější Působitel, která je Vám zajisté dobře známa.

Příkladáme veškeré důkazy, které jsme během našeho působení zajistili a které Vám pomohou vnést pravdu do Vašeho chvályhodného snažení.

S úctou a pozdravem

Tento list a veškeré důkazy Vám posíláme společně s osobou, která měla co do činění s přípravou výbušnin v oblasti Vřícího jezera a jejíž výslech Vám zajisté odhalí další skutečnosti.

“Jak to podepíšeme?”, zeptal se Dwany.

“Podepiš to: Vaši Přibíječi”, zasmál se Milo Pelíšek.

“Ten druhý odstavec mi přijde vysloveně lživej...”, usoudil Jakoubek, “O tom čtvrtým ani nemluvě...”.

Nakonec dopis zůstal bez podpisu.

Vůdce s nurnským mágem vešli do ležení a tvářili se velmi vážně. Menhorian založil ruce na prsou a opřel se o strom.

“Máme plán...”, řekl vůdce, “Tady Menhorian zneviditelní kočku...”.

“Cože?”, vyprskl Otakáro, “To jste tam celou dobu řešili nějakou blbou kočku? Někdo tady, kurva, říkal, že to má vůdce pod kontrolou!”.

“Není blbá”, zavrtěl hlavou cairnský mág, “Je šikovná. Bude všechno jistit”.

“Jasně, že to mám pod kontrolou, Otakáro”, zbrunátněl Zemikosa, “Museli jsme jenom s Menhorianem doladit pár detailů”.

“A jakých teda detailů? Že zneviditelníte kočku?”.

“Ne. Ujasnili jsme si například to, že sraz v případě průseru bude za hranicema v Holaru, a že nejobětovatelnější kůň je ten Menhorianův”.

“Nejobětovatelnější kůň?...”, zaštkal hobit.

“Jo”.

A potom Zemikosa vyložil celý plán souvisleji. Rachtan Síra bude v poutech a s roubíkem vsazen na koně. Z kabátce mu budou čouhat připravené písemnosti. Neviditelný Menhorian

Blathel vezme koně za uzdu a odvede jej k první vojenské hlídce, kterou označí průzkumník Al-Rahem. A kočka to bude jistit z důvodu, kdyby se události nečekaně vyvinuly jinak.

“Prostě tak, chlapi”, shrnul Menhorian Blathel z Cairn, “Zneviditelním se, odvedu zajatce k první hlídce a pak se vrátím”.

“Já to říkal...”, sykl Dwany Růžička.

Al-Rahem se vrátil z průzkumu a podal hlášení, že vojáci se na noc stáhli na mýtinu a u zapáchající mrtvoly múmaka zůstala dvojice na stráži. To byla první hlídka, kterou měl mág na mysli. A jak se domluvili, tak se i stalo. Takže ještě než padl soumrak, byl už spoutaný sanýtrník veden dvěma nordwaithskými vojáky do vojenského ležení na pasece. To už Menhorian Blathel neviděl, protože po splnění úkolu se vrátil k druhým. Byl tu ale průzkumník Al-Rahem, který vývoj situace sledoval. K přátelům se vrátil až za tmy a oznámil, že sanýtrníka si nechali kvůli pozdějšímu výslechu a do Daukenu vyslali dvacetičlennou jízdní skupinu s písemnostmi.

A Nurnští si přerozdělili kořist, kdyby náhodou někdo padl do zajetí, a vydali se na cestu domů. Věděli, že se musejí vyhybat cestám a usedlostem. Ještě této noci přešli hlavní jižní cestu a utábořili se asi dvě míle hluboko v lese.

“Milo, pojď se podívat, kudy nás povedeš”, přivolał vůdce stopaře, aby mu při svitu lucerny nad mapou vysvětlil, kudy budou Nurnští prchat, “Podjedem Maštale a potom to stříhneme šikmo ke Kostrbatům. Podél Kostrbat semka k tomu žlutému fleku, vobjedem ten žlutý flek takhle zprava...”.

“To je poušť, vojvodo...”.

“Jasně... dyť já vím. Jinak by ten flek nebyl žlutý... A tady u Suchejch vrchů to votočíme prudce na západ a jsme v podstatě venku. Je ti to jasný?”.

“Jo, jasný...”.

Domů

Milo vedl své druhy víceméně neomylně dle vůdcových vizí. Jednu noc strávili pod Kostrbatami a druhou v Suchých kopcích. Cestou nepotkali živou duši a těm, co by potkat mohli, se stopař zdaleka vyhnul. V ležení v Suchých kopcích si poprvé pořádně odpočinuli, neboť když Zoltar Zemikosa nařídil mužům vyhledat vhodné místo k rozbití tábora, byl ještě bílý odpolední den. Muži se vydali na sporý lov a Al-Rahem dostal poslední rozkaz.

“Tady, Raheme, ležíme“, zabodl vůdce prst do mapy, “A vidíš to černý tady?”.

“Jo, to je Dauken...”.

“Jasně, Dauken”, usmál se vůdce, “Je to slabý dvě hodiny pěší chůze...”.

“Asi tak...”, přítakal assuaenský průzkumník.

“Tak si pořádně utáhni tkanice na botách a vyraž na průzkum. Zajímá mě všechno, co se ve městě děje”.

Al-Rahem pokrčil ramený. Přišlo mu úplně zbytečné něco zjišťovat a navíc, průzkum mohl být velmi riskantní. Ale šel. Co na tom - když vycítí nebezpečí, okamžitě vezme do zaječích.

Do soumraku se Assuaenec nevrátil a ani celou noc. Průzkumník se ale nedostal do potíží, jen byl opatrný a věděl, že času má dost. V Daukenu se pohybovalo příliš vojenských hlídek a vstupní brány do města byly velmi ostře hlídáné. Překlal tedy noc na nejkldnějších místě. Na hřbitově. Když jej nad ránem probudil chlad, vydal se k jižní bráně a proklouzl ven při první příležitosti. Dosud byl neviditelný a o nynější formu svého těla nemínil přijít. Do tábora v Suchých vrších mezi netrpělivě vyčkávající přátele vkráčet v okamžiku, kdy Nurnští snídali. U hrnku bylinného odvaru, do nějž si namáčel suchary, povyprávěl, co se ve městě děje.

“Takže jsem vlastně nezjistil nic moc”, zakončil vyprávění, “Jenom to, že na jihu chytili jednoho Přibíječe... A nemluví se o ničem jiným, než že jsou nám na stopě a jdou po nás”.

Bylo nasnadě, že oním Přibíječem je míněn sanytrník Rachtan Síra. Al-Rahem také řekl, že pokud by měl někdo náhodou nápad jet domů skrze Svleč, tak ať na to ihned zapomene, je-li mu život milý.

“A ještě jsem vám něco přines”, řekl s úsměvem a otevřel naditou mošnu. Rozdal mezi muže potraviny, které ukradl na trhu. Ryby, sýr a něco brambor.

“Uděláme k obědu polívku”, zaradoval se Otakáro.

* * *

Toho dne pod Milovým vedením přejeli Nurnští Drastanské pastviny a opustili šťastně Nordwaith. Přesto zůstali ostražití, protože nevěděli, nakolik by je nordwaithská armáda byla ochotna stíhat i mimo území svého působení. Nurnští cválali ve volné formaci Merbskou plání směrem k Barroldskému hvozdu. Tam si teprve pořádně vydechli. Zoltar Zemikosa osobně odjel k Holaru zjistit, zda je vzduch v dřevorubecké vísce čistý, a když s úlevou zjistil, že ano, rozkázal spoludruhům nasedat.

V Holaru Nurnští dokoupili zásoby, ale nepřenocovali zde. Jeli dál, pryč od Nordwaithu a navečer přespali v lese na břehu Jezera nářků. Vůdce vydal příkaz, že následující den bude dnem odpočinku. Tak Nurnští strávili příjemný den

nicneděláním, rybařením a rácháním se v tmavých chladivých vodách. Byli šťastní, že jsou z celé té šlamastyky venku.

Potom už výprava mířila k jedinému cíli, k Liscannoru. Po společné dohodě rozhodli se vracet jinou cestou a tedy úplně minout Kostenec. Nechtěli nic ponechat náhodě a přeci jenom, varování kosteneckého vyšetřovatele Šívy bylo stále živé, i když částečně vyčerpě novějšími příhodami. A tak se stalo, že jednoho slunného dne o osmých předradostinách hlouček dětí, podstupujících výuku pod širým nebem na louce nad Liscannorem, upoutala skupina jezdců. Někteří zdvihli ruce na pozdrav a děti jejich pozdravy za nadšeného výskotu opětovaly.

“To jsou Nurnští”, řekl řídící Griffin Linfalas, “Vracejí se z dalek, milé děti. Vracejí se domů. Jsou jako tažní ptáci...”.

“Tažní ptáci! Tažní ptáci!”, chichotaly se děti a mávaly ručičkami.

“Ale teď už se utište a dávejte pozor”, usmál se vlídně, “Jaké znáte tažné ptáky? Třeba ty, Sylvanko?”.

“Labut’?”, kníkla nejistě Sylvana Linfalasová, jeho dcera.

“Naprosto správně. A co ty, Krochtíku Moskytů?”.

“Čáp..., nebo třeba vorel....”, odvětil chlapec.

“Neříká se vorel, ale orel. A orel tažný není. To je mýlka, hochu...”.

“Vorel je jeden z nich... Z Nurnských...”, zamračil se Krochta Moskyt mladší.

“Aha. Pan Worrel”, pohladil učitel chlapce po vlasech, “Vlastně... máš pravdu...”.

“Pan Worrel je ještě ke všemu pan Sovák...”.

Griffin zapátral pohledem po jezdcích. Nikde pana Worrela Sováka neviděl.

Datum veselky

Nurnští vpadli do výčepu a rozvalili se kolem stolu.

“Domov!”, zajásal Jakub Pozlátko a zul si boty.

“Dobrej den, pánové, jídlo nemám, nečekala jsem hosty”, přivítala Nurnské stará krčmářka Lúniel Čiperová.

“Máme tady náký vyřizování, takže přineste pivo”, houkl Zoltar Zemikosa, “Pivo snad eště máte, ne?”.

“Pivo mám”, odvětila stařena a zkoumavě si Zoltara Zemikosu prohlížela.

Že se jí třese brada, to druzi považovali za průvodní jev pokročilého věku. Krčmářce se ale

brada trásla hněvem a nevěděla, jak začít. Jak mu to má říct. Roztočila tedy korbele a postavila je na stůl.

“Takže bysme, chlapi, měli začít”, zahájil vůdce Nurnských, když se mocně napil, “Čekají nás totiž ještě nějaký povinnosti...”.

“Pane Zemikoso?”, přerušila jeho řeč hostinská.

Zoltar na starou paní nevraživě loupł okem.

“Mám pro vás novinu... vlastně, máte tu nějaký věci...”.

“Zásilku? Balík? Od koho?”.

“Vaše věci. Hromadu. Přivezla to sem ondymo Attrien Moskytová. Mám to složený vzadu...”.

Zoltar zesinal a krčmářka jej vybídla, jestli by ji mohl následovat do kuchyně. Tam byl vyskládaný v bednách na hromadě jeho majetek, který si kdysi převezl ke své družce Attrien.

Nurnští v lokále ztichli.

“Vona ho stará Moskytová vyhodila?”, prolomil mlčení po hodné chvíli Dwany Růžička.

“Už to tak vypadá...”.

* * *

Zoltar seděl sklesle na vrklavé židli v hospodské kuchyni. Byla tu špína a přípravný stůl byl pokrytý mastným prachem. Pec byla vyhaslá. Lúniel Čiperová stála a založila si ruce v bok.

“Co se tady, u všech ďasů, stalo?”, chytl nešťastně hlavu do dlaní.

“Moje dcera Pamilla je v pozhnaném stavu, pane, a vy jste tím vinen...”.

“V jakýmže stavu?”, nechápal alchymista.

“Čeká dítě”, zaskuhrala stará, “A já teď očekávám, že tu situaci nějak rozumně vyřešíte”.

“A co s tím mám já společného?”.

“Čeká dítě s vámi. A dovedete si představit, co říkají lidi...”.

“Cože? Ne!”, houkl Zemikosa, “Ne ne ne ne. To není možný. To já ne!”.

“To vy jo!”, znervózněla krčmářka nad Zoltarovou zápornou reakcí, “Očekávám, že se k celý věci postavíte jako chlap, a to hned”.

“Cha. Tak Pamillu někdo zbouchnul, jo?”, křikl Zemikosa, “Tak to je jenom vaše vina. Měla ste si ji hlídat. A hlavně vychovat, aby se nepelešila s každým na potkání!”.

“Chlapče! Teď ti zase něco povím já”, změnila tón Lúniel Čiperová a přešla do protiútku, “Teď si to necháš všechno ještě jednou v klidu projít hlavou. A do zítřejšího večera po vsi rozhlásíš datum veselky. Rozuměls? A nezkoušej na mě žádný levárny!”.

“Tak dost!”, zahalekal Zemikosa, vyrazil z kuchyně a práskl nakvašeně dveřmi.

* * *

“Co se tam dělo?”, zeptal se Menhorian Blathel soustrastně.

“Nic důležitýho”, sykl Zemikosa, “Máme důležitější věci. Rozdělit kořistný podíly”.

“Jo, to bysme mohli”.

“A víte vy co? Zajedeme do Nurnu a stavíme se v bordelu”.

V kuchyňských dveřích stála hostinská a připomínala bezkrevný přízrak.

“Cože?”.

“Že se stavíme v bordelu, povídám!”, houkl Zoltar naschvál z plných plic, “Za děvčkama!”.

“Tak dost!”, zaječela stará paní a praštila pěstí do stolu, “Do zítřejšího večera oznámíš, chlapče, lidem datum veselky. Postavíš se k tomu jako chlap, jinak si mě nepřej!”.

Zoltar Zemikosa se kysele zašklebil.

“A teď všichni vypadněte!”, ječela hostinská jako smyslů zbavená, “Všichni do jednoho! A do zítřejšího večera bude zavřino! Kvůli tomuhle chlívákovi!”.

Na stolech zůstaly nedopité korbely. Nurnští bleskově vyklidili bitevní pole. Byli to přeci dobrodruzi, měli instinkt. Dobře dokázali rozeznat, kdy je síla nepřítele povážlivá a kdy je tedy lepší vzít kramle.

* * *

Nurnští klusali za Menhorianem Blathelem, který vůdci nabídl, aby zasedání pokračovalo u něj doma.

“Máš tam něco k pití?”, zeptal se udýchaně Dwany Růžička.

“Ani ne...”.

“Hele, Zoltare, ty se budeš ženit?”, ozval se nejistě se Jakoubek.

“Nebudu...”.

“A ty máš s Pamillou dítě?”.

“Prosim tě, Jakoubku, nevartuj do mě, jo?”, zamračil se vůdce Nurnských, “Prostě drž hubu”.

Začínaly mu téct nervy, byl pod tlakem. A když byl Zemikosa pod tlakem, často propadal hysterii. A potom mival sklon dělat ukvapenosti.

* * *

Menhorian nabídl pardům židle kolem vyřezávaného stolu a zašel do sklepa pro nějaké víno. Potom Zoltar Zemikosa požádal pána domu, aby sepsal kořist. Jeden po druhém Nurnští vysypávali obsah toren a Menhorian zapisoval. Trvalo to hodnou chvíli, zvláště oddělit to, co skončí na hromadě peněz, a co na hromadě předmětů do dražby.

“Dražba bude ale až zejtra”, řekl Zemikosa, “Dneska si všichni dáchneme a ráno se sejdem před Janterem”.

“Proč ne před hospodou?”, zeptal se Milo, “Většina by to tak měla blíž”.

“Před hospodou ne”, zavrtěl hlavou Zemikosa, “Nechci zase potkat tu bláznivou babiznu”.

“A potom co? Zajedeme za Filistrovou?”, chtěl vědět se Bolbuch.

“Jasně, pojedeme za ní”, odvětil vůdce, “Vlastně za nim, za Filistrou. Určitě už bude doma”.

“Hm”.

“A chlapi, jedno vám povídám”, dodal ještě, “Pojedeme ve zbrojích a se zbraněma hotovenějma. Prostě jako na vejpravu, jasný?”.

“Proč?”.

“Protože toho Filistru pořádně zmáčkne. Filistra je armidenskéj špeh a jako se špehem s ním taky budeme zacházet!”.

“Nebylo už těch průserů dost?”, ohradil se opatrně Otakáro Vesta.

“Už jsem řek...”.

* * *

Někdo navrhl, aby vůdce rozdělil kořist. Zoltar Zemikosa tedy rozdělil zlatáky a cennosti na stole na několik nestejně velkých hromad. Potom každému ukázal, která je jeho.

Al-Rahem vytřeštil oči a Milo Pelíšek nasucho polkl. Jakoubek se na hobitího přítele útrpně podíval a slabě se uchechtl. Neznělo to příliš radostně. Otakáro Vesta zbrunátněl a zavyl.

“To si vyřídíme! To si vyřídíme!”, ječel hobit, “Pojď si někam za roh promluvit!”.

Menhorian Blathel ukázal na dveře komůrky pro služku, kterou nikdy neměl. Tam vůdce s bořimským hobitem zapadli a začali na sebe řvát. A bylo slyšet téměř každé slovo. Nurnští zařezané dřepěli u stolu a čekali, co z toho bude. Menhorian se opíral o zeď a tvářil se, že tu není.

Ozval se Otakárův jekot, že Zoltara udá za nějakou krádež.

“Co jsem, Otakáro, ukrad? No řekni, co jsem kde ukrad?”.

“Tu alchymistickou truhlu!”.

“Jakou truhlu?”.

“Tam na tom hradě!”.

“Na jakým hradě, Vesto, na jakým hradě, se ptám?”.

“Na Draghanským hradě! Zloději jeden! A já tě ještě kreu jako blbec!”.

“Běž do řiti”, hulákal vůdce Nurnských, “Běž už vážně do řiti!”.

“Běž si tam sám, Zoltare! A předtím to všechno naval!”.

“Nešahej mi do mojí truhly!”.

“Kradeš, zloději jeden zlodějskej! Aby ti pracky upadly!”, přeskakoval Vestovi hlas hněvem.

“Jseš uraženéj malej hobit!”, bránil se

Zemikosa, “Akorát řveš. To je jediný, co umíš!”.

“Beze mě bys byl v loji, ty chudáku! Nic neumíš, všechno za tebe musej dělat jiný! A ty se jim potom takhle odvděčíš!”.

“Já umím jiný věci...”.

Rozletěly se dveře.

Vyběhl z nich celý říčný Otakáro a křičel: “Ty jseš normální parazit! Normální parazit, kterej parazituje na ostatních!”.

Potom si uraženě dřepel na židli a zarytě mlčel. Zemikosa vyšel za ním.

“Já jsem s tebou, vůdče, skončil”, vyštěkl Al-Rahem, “Furt jsem lez po průzkumech a nastavoval krk a potom dostanu míň, než nějakěj línej hlídač koní”.

“Jakěj hlídač koní, zase?”.

“Tamten”, ukázal Assuaenec na Menhoriana Blathela.

Ten nehnul brvou a mlčel.

“Nic měnit nebude! Menhorian byl důležitěj”.

“Hlídál akorát koně!”.

“Já nevím, chlapi, jak vy, ale já jsem unaveněj”, pronesl najednou Menhorian Blathel, “Jdu spát. Kdo odejdete poslední, zabouchněte, prosím vás, dveře...”.

A odešel.

“Takže ráno se sejdem u Janternu”, řekl vůdce, “V devět hodin. Kdo nepřijede, nepřijede. Já jdu teďka spát”.

“Jseš zloděj zlodějskej a okrádáš družiníky!”, ozval se zase Otakáro.

Tuto informaci kupodivu nikdo z ostatních neplánoval nějak zvlášť rozebírat.

“Otakáro”, štěkl Zemikosa, “Ty prostě neumíš dělat zástupce a teď jseš ukřivděnej... Tak to prostě je...”.

“Ty chudáku!”, nabral bořimský hobit další várku vzduchu od plic a byl k neutíšení, “Ty jseš chudák, kterej dělá chudákoviny a potom za mnou leze a omlouvá se”.

“Cha cha cha”, popadl se za břicho Zoltar.

“A nedodržuješ dohody!”.

“Jaký zase dohody, u všech ďasů?”.

“Dohody, který jsme uzavřeli...”.

Jaké dohody měl Otakáro na mysli, nebylo úplně jasné, ale zřejmě šlo o něco, co souviselo s jeho odvoláním z postu zástupce vůdce tehdy v ležení za Svlečí a s pozdějšími omluvami k té nešťastné události stran vůdce.

* * *

Pelíšek se s Jakoubkem vraceli nocí k hostinci U hrocha, kde bydleli.

“Nemysli na to, Pelíšku”, řekl mu Jakub Pozlátko, “Dám ti něco ze svého. Škodnej

nebudeš...”.

“Jakoubku”, usmál se hobit, “Jseš opravdovej kamarád...”.

“To nestojí za řeč. Teď mě spíš zajímá, aby nás ta vzteklá bába vůbec pustila na cimry”.

“To je fakt. Spát v roští by se mi moc nechťelo...”.

Opisy

Ráno se Nurnští sešli u Janternu a kupodivu nikdo z členů družiny nechyběl. Vládla ale dusná atmosféra. Nakonec se dostavil vůdce Zoltar Zemikosa.

“Chlapi”, řekl mírně, “Od všerejška jsem trochu přemějšel a rozdělení kořisti budu muset trochu poupravit. Takže ty hromady, co jsem včera rozdál, zase vrátíte, a já je rozdělím znova”.

Druzi na něj tiše civěli jako na zjevení.

“Pelíšek dostane víc, Vesta taky, já

míň...”.

Nurnští pochvalně zamručeli.

“A není v tom žádná dohoda, aby bylo jasno...”, zalhal vůdce, “A ještě jedno chci říct - za Menhorianem si stojím...”.

Hádka ze všerejší noci tím byla snad ukončena.

* * *

Nurn. Hostinec U supího pařátu. Družinici obsadili stůl, u něj už nějakou chvíli dřepěl trpaslík Bolbuch. Zoltar Zemikosa objednal květ pěnících korbělů.

“Tohle je naše poslední ležení”, řekl, “A tady dohodneme plán Universita...”.

“Bude se zase vypalovat?”, zeptal se vzrušeně Jakub Pozlátko.

“Ne”, odvětil vůdce, “Potřebujeme si popovídat s Filistrovou a teď jde o to, jestli tam půjdeme sborem, nebo to vyřeší nějaká styčná osoba”.

“O čem bysme si s ní měli povídat?”, zeptal se Dwany Růžicka.

“O všem, jak se věci mají”, pravil Zemikosa odhodlaně, “Dluží nám zbytek prachů za záchranu svého manžela. Nebudeme jí strašit a vyhrožovat, ale tak...”.

“Když se to vezme kolem a kolem, tak zrovna nemám pocit, že bysme starýho Filistru nějak zachránili...”, ohradil se Otakáro Vesta.

“Navrhnu, aby styčná osoba nejdřív zjistila, jestli se Filistra vůbec vrátil a tak”, ozval se Dědek.

Znělo to rozumně. Nad korbely piva Nurnští vybrali vhodnou styčnou osobu. Stal se jí Menhorian Blathel, který na Universitě sám studoval. Znal tamní prostředí víceméně dobře.

Liscannorský mág tedy zneviditelnil svou mourovatou kočku, dosrkl zbytek piva a šel.

* * *

Jeho návštěva však nesplnila vysoká očekávání některých druhů, ale měl alespoň možnost setkat se s paní Blahulenou Šlábalovou-Filistrovou osobně a poznat její způsoby. Vůbec se mu nelíbila a udělal si obrázek takový, že ta paní si hraje na něco, co rozhodně není. Maloměřťáky elf z duše nenáviděl a jejich manýry ještě víc. Paní Filistrová se tvářila, že její muž je velmi zaneprázdněn a nemá na konsultace se studenty čas. Jak si ale Blathel důvtipně ověřil u universitního vrátníka, profesor Filistra byl dosud stále pohřešován.

“Tak chlapi”, sdělil Menhorian svým už mírně podroušeným druhům, když se vrátil, “Filistra je pořád zmizelý a ta jeho panička se tváří, jako by to nebyla pravda. Ale zmizelý je, o tom není sporu”.

“A Istred? Jansen Istred, ten jeho asistent?”, zeptal se se zájmem Korman Zlotě.

“Istred zřejmě povýší. Obhazuje prý profesorskou práci. Nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že práce je na téma tý svlečský teleportační demonstrace”.

“Ale Katadhinskou studii, tu pořád máme, ne?”.

“Já jí mám”, pravil Blathel, “Půjde do dražby”.

“Aspoň že tak...”.

Zavládlo ticho. Druzi po sobě zírali a přemýšleli, co dál.

“Řek bych, že je na čase toho Istreda zabít”, prolomil ticho dosluhující vůdce družiny, “Nebo aspoň vydírat...”.

A vytáhl na stůl svazek Skokan a začel se. Marně hledal něco, čím by Jansena Istreda přitlačili ke zdi.

“Nic tam na něj v podstatě není”, odušil Otakáro Vesta, “Nic konkrétního tam, Zoltare, nenajdeš”.

“Tak teda vytáhněte opisy armidenskéj lejster”, křikl Zemikosa, “Půjdeme na úřady a udáme ho”.

“Jaký opisy?”.

“No přece ty, co jsme si udělali, než jsme všechny dokumenty po Rachtanu Širovi poslali do Daukenu”.

“On někdo dělal nějaký opisy?”.

“Já teda ne...”, rozpačitě pokrčil rameny

Otakáro Vesta a rozhlédl se kolem sebe.

Nurnští krčili rameny.

“Mám pocit, chlapi, že jsme teda skončili”, zhodnotil nepřiliš nadějně vyhlídky trpaslík Bolbuch.

“Asi tak...”.

Dražba

Později po polednách Nurnští zasedli u stolů v hostinci U hrocha, kam byly přeneseny předměty do dražby. Lúniel Číperová byla zvědavá na datum veselky stanovené Zoltarem Zemikosou. Zoltar se starou paní odešel do kuchyně a tam se zavřeli.

Zoltar přičapl na rozvrзанou židli u stolu na krájení masa a uzenin. Chytil hlavu do dlaní a stará krčmářka napjatě vyčkávala.

“Pani, stala se taková hrozná věc...”, začal alchymista trochu zamotanou, nicméně upřímnou řeč, “A chtěl bych se vám nejprv omluvit... za tu hroznou věc...”.

Krčmářka ani nedutala a snažila se pochopit, kam ten muž s hlavou v dlaních vlastně míří. Zoltar se doznal, že sice zřejmě je otcem dítěte, ale že pro takové věci, jako je být dobrým manželem a starat se o miminko, nebyl stvořen ani později nadán.

“Sám pocházím ze špatných rodinných poměrů a nevytvořil bych lepší...”.

Tvář Lúniel Číperová začala brunátnět, ale potom se něco změnilo. Zoltar Zemikosa dal slib. Slib, na nějž si hnedle dvakrát po sobě podali ruce. Zemikosa slíbil, že pořádá výlet do Mirellu, odkud pochází hobit Milo Pelíšek, a že ví o velmi dobrém a kvalitním člověku, kterého přivede a který si její dceru vezme za ženu. O hobitovi z Milova rodného kraje. Tento slib se měl naplnit nejpozději do dvou měsíců od této chvíle.

“Jedná se skutečně o veskrze kvalitní osobu”, zopakoval Zoltar s bohrým úsměvem, “Můžete, panímámo, začít chystat veselku”.

Lúniel Číperová se do něj zavěsila a společně vkračeli do lokálu. Nurnští na dvojici civěli jako opaření. A toho dne se stala ještě jedna neuvěřitelná věc. Krčmářka točila pivo na účet podniku a usmívala se.

“Cos s tou ženskou, Zoltare, udělal, že je najednou jako mílius?”, přitočil se k příteli trpaslík Bolbuch.

“Ale to víš, síla osobnosti...”.

A potom už nic nebránilo vydražit kořist a definitivně rozpustit výpravu. Tím byla učiněna definitivní tečka za událostmi, které se staly a jako klubko konopného motouzu odvíjely poté, co Korman Zlotě uzavřel podivné přátelství s jistým Janykem Hábou, a poté, co Zoltar Zemikosa převzal voňavý důvěrný dopis od tajemné a pro něj neznámé ženy, a ovšemže i poté, co byl Worrel Sovák vyzván, aby bezodkladně navštívil dům v Zahradní ulici číslo osmnáct.

Kvalitní člověk hledá kvalitního člověka

Den po dražbě obdržel Otakáro Vesta povolení ke stavbě domu a ihned začal zařizovat veškeré nezbytnosti kolem této pro něj významné události. Zastavil se i v nurnském přístavu, aby si rezervoval volnou kajutu na nejbližší lodi, mířící na ostrov Rodoch a dále do rodného Bořimska. Dozvěděl se totiž veskrze šťastnou novinu, a to že jeho sestra Olivie Vestová bude si brát za muže jistého Korlicha Dubníka, syna starosty Železného Hřbetu. A na tu slávu nechal si ušít úplně nové šaty. Loď měla vyplout až o čtyřiaadvacátých předradostinách, takže měl času habaděj, aby se pořádně připravil. Ale na puntíkářského hobita to bylo času tak akorát.

Někdy tou dobou také došlo k navýsost závažnému rozhovoru mezi starostou obce Bolbuchem a hraničníkem Jorchenem Kierkem, o němž se v souvislosti se svazkem Skokan vedly po vesnici nepěkné řeči ohledně udavačství. Jorchen Kierke musel celou věc obšírně vyloučit a starosta zmíněnému muži důrazně kladl na srdce, že takové věci se už nesmí nikdy opakovat. Starosta také vyjevil názor, že ona trindindolská kancelář, která svazek Skokan vedla, kula pikle proti Gwendarronu a svou činností porušovala zákony této země. Čímž dal najevo, že Jorchen se stal spolupomahačem a měl by uvážlivě přehodnotit, jaký vztah ke Gwendarronu chce do budoucna zachovávat.

“Nebudeme to, Jorchene, už dál rozmazávat”, ukončil starosta návštěvu Jorchenaova domu.

Věc se ale rozmazávala dál v hostinci U hrocha, o což se zasadil především Otakáro Vesta a Jorchen Kierke se pod palbou nepříjemných otázek opil kofalkou.

O třináctých předradostinách byl z důvodu rekonstrukce uzavřen hostinský lokál a veškerá konzumace probíhala v provizorních podmínkách pod širým nebem. Na práce dělníků dohlížel liscannorský kovář Luncius Nórienský a o hosty se starala jeho žena Swiana. Stará paní Číperová se i s Pamillou stáhly do ústraní a brzy vyšlo najevo, proč. Šestnáctého dne zmíněného měsíce se Pamille Nórienské narodila zdravá holčička, již se mezi občanstvem neřeklo jinak, než Zemikosovo dítě.

Později, v době, kdy se vítr opřel do vzdutých plachet a loď na Rodoch opouštěla nurnský přístav, už jistá trojice liscannofanů hluboko v Mirellu hledala kvalitního člověka pro těhotnou Pamillu Nórienskou, nešťastnou a svedenou dceru hostinské z hospody U hrocha. O

narození holčičky neměli poutníci ponětí. Hlavou skupiny byl Milo Pelíšek, který přátele zavedl do rodných Smokřan a představil jim svou životní lásku, hobitku jménem Alžběta. Byla to milá, skromná dívka. Navečer se liscannorstí pardi zastavili na jedno pěnívé hobití ve smokřanské nálevně a tam Milovi jeho dívku pochválili.

“Vážně pěknou holku sis našel, Milo”, pochválil Alžbětu Dwany Růžička, “Krev a mlíko, tvářičky jako bubínky... Sám bych takovou taky chtěl mít...”.

“Zeptám se Alžběty, jestli nemá nějakou kamarádku třeba...”.

“To bys pro mě udělal?”, usmál se hobit, “To bych ti, kamaráde, nikdy nezapomněl...”.

“Nechte toho”, řekl Zoltar Zemikosa, “Máme tady svoje veskrze ušlechtilý poslání. Hledáme jistýho kvalitního člověka...”.

“Jo”, přitakal Milo Pelíšek, “Z toho srabu tě vytáhnem. Neboj”.

Milo byl na Zemikosův plán důkladně připraven a měl nějaké návrhy ohledně svobodných mužů z okolí se zkušenostmi z oblasti pohostinských služeb. Samozřejmě takových, jejichž osudy byly dostatečně pohnuté a u nichž předpokládal zaručený úspěch. Navrhl Zemikosovi dvě jména - svého bratrance, jistého Ruprechta Charbulaka, který dříve pracoval jako posluha ve vyhořelém hostinci U psa, a nějakého Vildu Peška, asi čtyřicetiletého opilce z blízkých Žandovic. Zoltar Zemikosa zvážil všechny klady a záporny obou kandidátů a potom rozhodl.

“Vilda Pešek je pro mojí věc jako dělanej”, řekl Zoltar.

A ještě pravil, že by bylo lepší, kdyby se vyjednávání ujal Milo, protože on sám je z celé té lapálie s nechtěným dítětem ve velkém stresu a nerad by hobita, tedy onoho kvalitního člověka, vyplašil.

“Chci být prostě takovej muž v pozadí, chápeš, Milo?”.

“To chápu...”.

Vilda Pešek přišel za Barchtových časů o všechno. Vypálili mu hostinec a zabili ženu i dvě děti. Vilda zůstal sám a propadl alkoholu.

“Teď už se Vilda vlastně jenom uchlastává”, řekl Pelíšek, “Ale býval to kdysi fajnověj chlapík”.

Slovo dalo slovo a Nurnští následující den zajeli do Žandovic a vyhledali zmíněného muže. Ačkoliv Zoltar Zemikosa plánoval původně zůstat mužem v pozadí, okamžitě dle své přirozenosti vylezl do popředí.

“To chce začít znova...”, řekl žandovskému opilci, když přisedal k jeho stolu.

A potom začal slibovat a byl v tom dobrý. Slíbil mu hospodu, kterou vyžení sňatkem s milou a pracovitou ženou. Řekl, že ta žena se dostala do

neštěstí a potřebuje ženicha. Naznačil také opatrně něco o dítěti bez otce a ihned své návrhy podpořil tučným úplatkem.

“Prostě jsou s tou hospodou svázaný nějaký věci, no...”, dokončil Zoltar a zadíval se podroušenému hobitovi naléhavě do očí.

Milo Pelíšek na důkaz pravdivosti Zemikosových slov mocně přitakával. Vilda Pešek byl nadšený a řekl, že tady v Žandovicích ho stejně nic dobrého nečeká, tak co by nezměnil povětrí. Nutno dodat, že Vilda Pešek byl veskrze bohrý a přátelský hobit. Nurnští zůstali v Mirellu do svátků Radostin a v tomto příjemném čase se Dwany Růžička seznámil s příjemnou hobitkou jménem Zimiona Náhorníková.

Zpátky do Liscannoru se Nurnští společně s Vildou Peškem navrátili o třináctých poradostinách, tedy tři dny před znovuootevřením opraveného hostince U hrocha. Práce najatých dělníků se přesunuly do hostinských pokojů v horním patře. Velice záhy se ukázalo, že zmíněnou nemovitost ve strachu před avizovaným vyvlastněním stran starostenského úřadu Lúniel Číperová nechala přepsat na svého syna Luncia Nórienského. Zcela oprávněně předpokládala, že vůči obecnímu kováři by si starý Bolbuch nic nedovolil. Z toho vyplynulo, že Vilda Pešek žádný hostinec nedostane, ale měl v kapse aspoň Zemikosův úplatek a Pamilla se mu docela líbila. Slovo dalo slovo a o sedmém sečnu v den ukončení renovačních prací se konala svatba Vildy Peška a Pamilly Nórienské, teď už Peškové. Tímto aktem Vilda Pešek získal ještě jedno - stal se občanem Liscannoru a byl na to náležitě hrdý.

O něco později v sečnu si dostavěl nový dům i nomád Al-Rahem a řádně to oslavil, a požehnaný měsíc završila sklizeň Jantermu. O zimosmeti se v obci nečekaně zjevil elf Zarn Hadrigem a vyjevil dvě věci - totiž že byl nakrátko vyslán z Trindindolu za nějakým tajemným posláním a že je v Liscannoru nějak podezřele přehobitěno. A to ještě netušil, že v Mirrele proběhne svatba a Dwany Růžička si přivede domů ženu, Zimionu Náhorníkovou, tedy vlastně už Otakáro Vesta z rodného Bořimska, přivede si s sebou jistého pana Chrousta a že pan Chroust bude kapitola sama pro sebe.

Pan Chroust přijíždí

Byl podzemní den a vůz byl napěchovaný k prasknutí. Otakáro Vesta mával z kozlíku a poté, co zarazil koně před bíle omítnutou hospodou U hrocha, vskotačil i s přítelem dovnitř.

“Pěkné to tu máš, pane Vesto, věru

pěkně”, řekl hobit a ukázal na hostinskou Swianu Nórienskou čtyřmi vztyčenými prsty, “Malebný kraj, jen co je pravda. Jako obrázek... A ty kypré ženy!”.

“Jó, říkal jsem ti, pane Chrouste, že je tu krásně. A věru jsem nelhal...”.

Hostinská přinesla čtyři piva.

“Jedno tobě, pane pane Vesto, a tři mně...”

Mám žízeň jako ledařský valach”.

Otakáro pana Chrousta představil přátelům a nechal si vyprávět, co všechno se za dobu jeho nepřítomnosti v Liscannoru odehrálo. A potom povyprávěl o panu Chroustovi, který mnoho nemluvil, protože měl již avizovanou žízeň jako valach a obracel do sebe jeden korbel za druhým. Pan Vilibald Chroust pocházel z Bořimska, konkrétně ze Záluk a Otakáro Vesta jej znal dlouho. Narodil se do rodiny velkochovatelů skotu.

“Chováme prostě krá... krásy. Hovězy”, přitakal pan Chroust a ukázal znovu na hostinskou.

Vilibald Chroust také sloužil u Zelených čepic, což je elitní bořimská garda, která bojovala v pahorkatině proti stolinům. A Chroust a Vesta se náhodně potkali na oslavách vyhlášení Bořimského království a korunovaci prvního bořimského krále Otise Železného, který si dnes nechá říkat Otis I. Veliký. Při svém setkání se opili a dlouze rokovali. Slovo dalo slovo a Vilibald Chroust se rozhodl doprovodit Otakára Vestu do jeho nového působišť a na vlastní oči seznat, jak se v té daleké cizině uchytil.

Toho večera však pan Chroust krásy Vestova nového domu nespátal. Toho večera se totiž pan Chroust ožral jako zvíře, jako skot, jehož byl velkopěstitelem.

“Černota se musí či... čistit...”, řekl Vilibald Chroust, než definitivně padl pod stůl.

Co měl tou záhadnou větou na mysli, nebylo zřejmé, ale působila jako proroctví.

“Mám pocit”, řekl omluvně Otakáro Vesta, “Že se nám pan Chroust kapánek upravil...”.

Na závěr

Jak se události v Nordwaithu vyvíjely poté, co jej Numští opustili, to není známo. Jisto však je, že velvyslanec Andrachin již na nordwaithském dvoře nepůsobí. Slibně se vyvíjející vztahy království s Armidenskou říší prudce ochladly. Chrám Zjevení poblíž Albarethu nebyl dle původních představ nikdy dostavěn a mniši jej opustili. Řádění Přibíječů dle oficiální zprávy Wirlacha Honyse bylo zásahem vojska rázně zamezeno a konečně spravednosti bylo učiněno zadost během oslav v den výročí korunovace Kaygara Sjednotitele, prvního nordwaithského krále, exemplární popravou Rachtana Síry.

Rachtan Síra byl předtím podstoupen důkladným a bolestivým výsledům a z takto získaných informací byla Wirlachem Honysem zpracována krátká zpráva, shrnující výpověď o místě, jež vězeň Síra označil jako Katadhin. Zpráva byla stručná a jasně formulovaná, k výsledné podobě užito bylo výpovědí i jiných svědků.

Původně Katadhin měla být pouhým překladistěm. Malým táborem na dosah Wilfu. Původně tábor ani neměl jméno. V roce 1074 si armidenské špičky, do jejichž pravomoci spadalo zásobování branné moci, uvědomily, jak obrovsky finančně nákladné je nakupovat křivené wilfské detonační zboží skrze nestabilní a stále se měnící prostředí překupnických sítí. A na trvalost dodávek bylo třeba stále častěji obětovat i další výdaje, které formou úplatků a všimného udržovaly zájem příslušných osob o prioritního zákazníka. A jednalo se o závěry veskrze správné, protože budoucnost měla ukázat, jak jsou překupnické sítě, které nejsou v jejich moci, křehké. Už tehdy mezi vyvolenými tedy začal panovat názor, že bude vhodné vytvořit vlastní překladistě a toto napojit přímo na překupníky z Wilfu, s vyloučením zbylého řetězce, který začal čím dál tím více připomínat spletenec s mnoha volnými konci, jež hrozily, že je kdokoli cizí začne postupně rozplétat a bořit. Tři dogmata zůstávala zřejmá - Wilf je ve zvládnutí výrobních postupů nepřekonatelný, svá výrobní tajemství bedlivě střeží a zavedení vlastních nákupních přímo u zdroje je nemožné. Došlo tedy k prostému rozhodnutí napojit se na pašeráckou síť přímo a zpřetrhat původní vazby, respektive nechat je vyschnout. Tuto síť potom nasměrovat do málo obydlených míst v nějakém stabilním, mírném kraji. Někam pod svícen, kde je tma, a dostatečně blízko zdroji, aby cesta, již musí zboží překonat mimo kontrolu, byla co nejkratší. Netrvalo dlouho a rozhodnutí padlo na Kostrbaty, pohoří tvořící přirozenou hranici mezi Nordwaithem a Wilfem, jemuž Wilští neřekli jinak, než Wiiriathúnnen. Pod pohořím zvolena byla oblast kolem Vřícího jezera na samém okraji Vyboulské slatě, jež tone v nejhlubší hloubi Temného hvozdu. Dle předběžného průzkumu potvrdilo se, že území je v zásadě opuštěné a vzhledem k vysloveně jedovatému ovzduší se dalo těžko předpokládat, že by zde mohlo dojít k budování nějakých osad či usedlostí. Vody Vřícího jezera jsou natolik teplé a sírné, že v nich zmizel téměř všechnen využitelný život. Historický vývoj a současnost Nordwaithského království dotrzovaly správnost volby. Země po dlouhá desetiletí vykazovala stabilní vlády, nevybojnou politiku, nepříliš početný stav vojska a vzhledem k dlouhodobé absenci vnějšího nepřítele nebývale

volné hranice. Že bude Katadhin něčím víc, tehdy nebylo zřejmé a nebylo to ani plánováno. V okolí Katadhin byly nalezeny zdroje síry, nutné suroviny, která je, dá se říci, vzácná. Že Wilfané jako zdroj žádaných surovin využívali nesporně bohatství Kostrbat, pouze z odvrácené strany, bylo zřejmé. A někdy tehdy pravděpodobně vyvstala myšlenka přestat nakupovat zboží, ale přímo je produkovat. Similární prostředí Katadhin mohlo skýtat dostatek potřebných surovin a pokud by se podařilo přeplatit wilfské odborníky a přivést je přímo sem, dostala by se i výroba pod plnou kontrolu. Tehdy se tedy o Katadhin začalo uvažovat nejen jako o pouhém překladistě, ale jako o možné výrobě. Tím by se opět cena zboží velmi znatelně snížila. Obzvláště poté, co bylo zjištěno, že wilfské Detonační učení zaměstnává odborníky z řad nenativního obyvatelstva, se myšlenka zdála být snadno proveditelnou, a pokud ne snadno, tak jistě uskutečnitelnou. V Katadhin by mohlo časem dojít k vyškolení vlastních odborníků, kteří by byli s to zasvěceně posoudit veškerá pro a proti ve smyslu případného uzavření Katadhin a přesunutí výroby přímo na území Armidenské říše, což by samozřejmě byl výsledek optimální. Takové úvahy však byly zcela předčasné. Zatím bylo třeba vyřešit první vážnou překážku. Wilf si své tajemství chránil a byl si vědom jeho ceny. A potom, v roce 1076, uzavřel hranice úplně. Bylo zřejmé, že na dobrovolné přeplacení odborníků nelze pomýšlet. Padlo tedy jediné možné rozhodnutí, a to vybrané wilfské odborníky unést, přinutit ke spolupráci a vytěžit jejich znalosti. K tomuto účelu byl sestaven seznam zájmových osob. Pro budování Katadhin bylo však třeba více, než jen stanovit místo jejího vybudování. Bylo třeba pracovní síly, která by byla dostatečně levná a přitom nehrozilo vyzrazení. Bylo třeba Katadhin zásobovat a začít připravovat bezpečnou cestu pro hotové zboží, případně pro surovinové materiály, jež by nebylo možné získat přímo v místě. Za účelem řešení přepravních obtíží bylo zbudováno na hranicích Nordwaithu zásobitelské zázemí. Pro zbudování zázemí byla vybrána rustikální oblast v blízkosti městečka jménem Svlěč. Bezpečí dlouhodobého a plynulého toku zboží mělo stát ještě na jednom důležitém pilíři, na vybraných osobních vazbách. Armiden nebývale zesílil své diplomatické styky s Nordwaithským královstvím. Velvyslanec Andrachin se stal častým hostem na daukenském dvoře a vztahy obou zemí se staly přívětivými. Velvyslanec Andrachin se tak mohl stát zasvěceným do místní situace a navázat důležité styky, které by byly využitelné pro armidenské záměry. Když byl velvyslanec Andrachin dostatečně etablován, přijal částečný dohled nad zásobitelským zázemím, kde byla zkoumána možnost přenášení zboží užitím teleportačních technik.

Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář